

229 43/99

SCI-FI

Kč 24,90

Perry Rhodan

NEPŘÍTEL
Z CIZÍ
GALAXIE

TRONARŮV DUCH SE PROPADL DO MINULOSTI,
KDE ŘÍDÍ VÝVOJ PRAPLANETY

Clark Darlton

NEPŘÍTEL Z CIZÍ GALAXIE

Perry Rhodan 229

Přeložila Michaela Straková

Digitalizoval Pawwlik

1.

Kolem obrovského rudého slunce neobíhaly žádné planety. Osamoceně zářilo čtyřicet světelných let od Kahala a zbůhdarma plýtvalo svou neuvěřitelnou energií.

Plýtvalo?

I když tu nebyla žádná planeta, která by kolem bezejmenného obra obíhala, přece jen tu jedno vesmírné těleso bylo. Ovšem umělé vesmírné těleso nepředstavitelných rozměrů. Mělo tvar psacího pera, bylo dlouhé asi dva a půl kilometru a mělo černou barvu. Rudé sluneční světlo absorbovalo téměř stoprocentně.

Tohle „pero“ byla vesmírná loď, jež nepocházela z Mléčné dráhy. Pomocí gigantických transponderů urazila více než milión světelných let, aby připravila invazi Maahků do Mléčné dráhy. Geniální plán Maahkům nevyšel.

Z hrdé invazní flotily zbyla jen tato loď. S poškozeným pohonem a napůl vyhořelá kroužila kolem neznámého slunce. Dříve nebo později opustí stabilní dráhu, bude se stále víc a víc přibližovat k mohutnému gravitačnímu poli a nakonec se zřítí do planoucí hvězdy.

Přesně vzato to tedy byl bezmocný vrak.

Grek 1, kapitán lodi, to věděl. Ale nevzdával se. I když věděl, že nablízku vyčkávají lodi Pozemšťanů, přikázal opravit poškozené motory a ochranná pole. Maahk se nikdy nevzdává, dokud zbývá třeba jen nepatrná jiskřička naděje. Zajetí pro něj neexistovalo, pouze smrt. Útěku ale dával před smrtí přednost.

Grek 1 byl v nouzové centrále. Jeho mohutná postava - měřil víc než dva metry a v ramenou metr a půl - příliš nepřipomínala lidi. Světle šedé tělo bylo všude pokryto malými šupinami. Nohy měl pevné a silné, paže naproti tomu připomínaly dlouhá chapadla. Na každé ruce měl šest prstů.

Nelidské vzezření Maahkům nejvíc propůjčovala hlava. Byla

pevnou součástí těla a připomínala dlouhé, pŕlměsííitě vyboulení, táhnoucí se od jednoho ramene ke druhému. ítyři oí se mohly dívat do všech stran. Pohyblivou hlavu tedy Maahkové nepotřebovali.

Ústa však docela připomínala lidská a plnila stejné úkoly. Maahkskému jazyku lidé rozuměli, pokud měli k dispozici translátory. Pouze Arkonidan Atlan a několik školených agentů ovládali kraahmak dokonale.

Grek 1 se trochu pohnul. Kolem něj stáli jeho důstojníci a čekali na pokyny. Rozkaz k okamžitému sebezničení by přijali stejně fatalisticky jako rozkaz k útoku na Pozemšťany.

„Přemýšlel jsem," řekl Grek 1 a upřel dvě ze svých čtyř očí na důstojníky. „To, co děláme, už není vždycky logické. Mířtři ostrovů nám přikázali, abychom na Akonanech a Arkonidanech dobyli zpět Mléčnou dráhu. Mléčná dráha však nepatří ani Akonanům ani Arkonidanům. Patří Pozemšťanům. A Pozemšťané nejsou ti, kteří nás před deseti tisíci lety vyhnali."

„Rozkaz je rozkaz," namítl jeden důstojník.

„I rozkazy podléhají zákonu změn," napomenul ho Grek 1. „Ztrácejí svou platnost i svou hodnověrnost, když se situace změní. Když proti nám Pozemšťané bojují, jen se chovají podle svého pudu sebezáchovy. Nejednali bychom jinak. Ale nebojují proti nám proto, že by nás nenáviděli kvůli našim dějinám. Arkonidané naproti tomu vědí, že se vrátil jejich starý nepřítel. Jejich boj by byl plný vášně a nenávisti. A plný strachu."

„Byli to Pozemšťané, kdo odvrátil chystanou invazi."

„Ano, byli to Pozemšťané. Jsou obdivuhodní bojovníci a národ, který bych rád poznal blíže. Snad k tomu budu mít jednu příležitost. Ale nejdříve je naší povinností vyhnout se zajetí a ještě více uškodit jak Akonanům, tak Arkonidanům. Možná nám při tom pomůže skutečnost, že Akonané a Pozemšťané nejsou přátelé."

„Jeden Arkonidan je nejlepšší přítel Perryho Rhodana."

Kdyby Grek 1 uměl přikývnout, možná by to udělal. Takhle však jen na důstojníka obrátil všechny čtyři oí.

„Velmi správně. Ten Arkonidan, jak jsme se dozvěděli, žil už před deseti tisíci lety a podílel se na naší porážce. Je nesmrtelný. I jeho bych rád viděl. Chtěl bych poznat jeho tajemství. Musím vědět,

jak dokázal porazit čas a smrt."

Důstojníci nejistě přešlapovali. Grek 1 to kvitoval se zadostiučiněním. Samozřejmě, nechápali ho. Jak by také mohli? Copak přemýšleli? On sám to každopádně udělal.

„Budeme proti Pozemšťanům bojovat, kdykoli se nám postaví do cesty," pokračoval. „Ale budeme proti nim bojovat bez nenávisti. Oni také bojují bez nenávisti. Důkaz? Mohli nás dávno zničit, kdyby chtěli. Ale oni jsou se svými osmdesáti loděmi ani ne pět miliónů kilometrů od nás a čekají. Nepomohou nám, ale ani na nás nezaútočí. Jen čekají. Bylo by to nelogické, kdyby nás nenáviděli."

„Mistři ostrovů..." začal jeden z důstojníků, ale Grek 1 ho hned přerušil.

„Mistři ostrovů jsou teď velmi daleko od nás a nevědí, co se tu stalo. Splníme jejich rozkazy, pokud toho budeme schopni. Nic víc. Všechno závisí na tom, jestli naši technici opraví motory a znovu nainstalují ochranné štíty. Bez nich jsme bezmocní. Ať si nikdo nemyslí, že si toho Pozemšťané ještě nevšimli."

„A proč na nás nezaútočí? Byla by to nejlepší možnost, jak nás zneškodnit."

„To se možná brzy dozvíme," řekl Grek 1 a zapnul jednu obrazovku. „Jen se podívejte - Rhodanova flotila. Osmdesát nejmodernějších lodí. Těžce vyzbrojené a v této chvíli bez debaty silnější. Jediný útok, a byli bychom ztraceni. Co ale dělají Pozemšťané? Spolu s námi krouží kolem rudého slunce. Pozorují nás. Vyčkávají. Nic nepodnikají."

„Ztrácení cenný čas," zamumlal jeden z důstojníků ustaraně.

Grek 1 se otočil a podíval se na něj všema čtyřma očima.

„Čas? Víš, co je to čas? Teče mohutným proudem a my ho poháníme k budoucnosti. Co ale, když se proud rozlije do jezera a už neteče? Není pak čas něčím, co je najednou? Minulost, přítomnost a budoucnost - vše v jedné jediné vteřině?"

Byla to náhoda, že se Grek 1 zmínil o pojmu „čas". Netušil, že se právě v této chvíli proud, o němž mluvil, rozlil do jezera, které do sebe načerpalo milióny let. Milióny let, které zároveň trvaly jen vteřiny - ovšem vteřiny, jež byly prosyceny věčností.

„O čase se dá dobře filozofovat, Greku 1, ale to nedává žádnou

odpověď na naši otázku, jak vyvážneme z téhle pasti," namítl další důstojník.

Jedna kontrolka se rozsvítila. Grek 1 stiskl tlačítko.

„Co je?“ zeptal se.

Šéf technik odpověděl:

„Našli jsme příčinu poruchy. Zanedlouho budeme opět moci zapnout ochranné štíty. Také motory jsou připraveny.“

Grek 1 se otočil ke svým důstojníkům:

„Možná jsem měl přece jen pravdu," prohlásil a ukázal na obrazovky, kde byl vidět vesmír. „Možná je čas opravdu něco udělat, o čem bychom měli uvažovat - i tehdy, když ho nemáme. A nebo právě tehdy!"

* * *

O pět miliónů kilometrů dále směrem od slunce vedla CREST II flotilu pozemských lodí. Perry Rhodan se právě několik hodin prospal a svěží se vrátil na velitelský můstek. Přivítal ho plukovník Cart Rudo.

„Nic nového, pane. Zdá se, že maahkská loď skutečně není schopna manévrování. Nevidíme ani ochranné štíty. Jak dlouho budeme ještě čekat?"

Rhodan se na něj usmál.

„Čekat? Možná máte pravdu a já skutečně na něco čekám. Ale rozhodně ne na to, až se Maahkové zřítí do rudého slunce a spáchají sebevraždu. Ani je k tomu nemám v úmyslu dohnat. Chci toho Greka 1 živého."

„To se vám nikdy nepodaří, pane. Nepodařilo se to dvojčeti..."

„Rakalu Woolverovi? Nebo myslíte Tronara?"

„Tronar Woolver je mrtvý, pane."

„Zbývá tedy Rakal. Část duše jeho mrtvého bratra do něj vstoupila -tak to říká poslední dobou. Věřím tomu, ti dva byli vždycky „jedna duše". Proč by se to mělo změnit, když jedna část už není?"

Vzadu v centrále se něco pohnulo. Nebylo to větší než metr a na sobě to mělo uniformu vesmírné flotily. Sklouzlo to z gauče a

přihopsalo to dopředu ke Rhodanovi.

„Ó pane," zapištěl myšob Gucky smrtelně vážně, „nehovoříš moudře." Vyskočil do prázdného křesla vedle Rhodana. „Jak může někdo tvořit jednotu s někým jiným, kdo už neexistuje? Máš snad nějaké rozumné vysvětlení?"

Rhodan na okamžik zapomněl na obrazovky, kde byla černá loď Maahků vidět tak jasně, jako by byla jen pár kilometrů od CRESTU II.

„Chceš obecně rozumné vysvětlení pro existenci muže jako je Rakal nebo se spokojíš s náznaky?"

„Já znám Rakala, Perry. Znáám jeho schopnosti a často jsem mu je záviděl, přiznávám. Ale nechápu, jakou by měl mrtvý bratr-dvojče ještě hrát roli. Nebo to říkáš jen tak?"

„V žádném případě, Gucky. Rakal tvrdí, že do sebe vstřebal část duše zabitého bratra. Nedovedu ti to vysvětlit. Nedovedu to vysvětlit ani sám sobě. Opakuji jen, co tvrdí Rakal."

„Můžeme se ho hned zeptat, Perry. Je na cestě sem. Už jde ke dveřím. Každou chvíli je otevře - no, co jsem říkal?"

Rakal Woolver vešel na můstek, rozhlédl se a zamířil k Perrymu Rhodanovi.

Vypadal tak, jak si lidé dříve představovali obyvatele Marsu. Dva metry vysoký, dolní část těla měl štíhlou, horní naproti tomu mohutně klenutou a na krku zcela normální hlavu. No, zcela normální... obličej měl poněkud zelenou barvu, ale jinak byl naprosto normální.

Rakal Woolver pocházel z planety Imart, vzdálené zhruba dvacet tisíc světelných let od Terry. Byl mutant, takzvaný parasprinter. Uměl použít každý myslitelný tok energie k tomu, aby se dostal z jednoho místa na druhé. Přitom nehrálo roli, jestli se jednalo o sluneční paprsek, radiové vlny nebo paprsek z paprskometu. Jeho akční rádius byl neomezený. Když bylo vysláno hyperradiové hlášení na vzdálenost padesáti tisíc světelných let, mohl ho Rakal použít jako transportní médium. Když byl jeho bratr ještě naživu, byli spolu bytostně propojeni. Oba cítili totéž a každý cítil bolest toho druhého. Ale nyní byl Tronar mrtev. Maahkové vyrobili jeho dokonalou kopii, která padla do rukou Pozemšťanů. Ležela v nemocnici na Kahalu v

hluboké narkóze.

„Vsadím se," řekl Rakal Rhodanovi, „že si náš malý kamarád zase jednou láme nade mnou hlavu. Dokonce si myslím, že mě považuje za schizofrenika."

„Víme, že je to něco jiného," uklidňoval ho Rhodan a usmál se. „Ale nedá se to definovat obvyklými pojmy. Vy jste se přece setkal s dvojhlavým mutantem Ivanem Ivanovičem Gorašinem, Rakale? Jedno tělo a dvě hlavy, dva mozky. Čili také dvojbytnost, která jedná a myslí spojeně. A přece není možné srovnat Ivana s vámi."

„To tedy ne," přiznal Rakal „Tronar a já jsme žili odděleně, alespoň tělesně. Jen naše duše, naše pocity patřily k sobě. Když zemřel, byl bych také brzy zemřel, kdyby mě nedržela naživu myšlenka na pomstu. Byla to Tronarova duše, která ke mně přišla a přivedla mě k rozumu. A přesto jsem zneklidněný."

„Proč?"

„Přišla ke mě jen část Tronarovy duše. Nevím, kde zůstal zbytek. A nemohu s ním navázat spojení."

„Možná jsem omezený," řekl Gucky a udělal svůj nejnevinnější obličej, „ale nerozumím vám ani slovo." Pokrčil rameny a vrátil se zpátky na gauč. Tím dal jasně najevo, že už ho rozhovor nezajímá. Možná chtěl ale jenom skrýt, že mu nerozumí.

V té chvíli se maahkská loď změnila. Rhodan to spatřil a na okamžik zdržel dech.

Také Rakal a plukovník Rudo upírali oči na obrazovku.

Až dosud byl obrovský válec černý a téměř neviditelný. Teď se kolem něj náhle objevil zeleně světélkující závoj, na mnoha místech ještě tenký a propustný, ale vteřinu od vteřiny intenzivněji zářící a pevnější.

Energetický ochranný štít Maahků!

Teď byla loď prakticky nenapadnutelná. Ani teleporteři se tam nemohli dostat. Jedině masivní transportní ostřelování mohlo 5D ochranný štít zničit.

Rakal stál stále ještě vedle Rhodana. Díval se na divadlo, jež se nabízelo jeho očím, a zdálo se, že na předchozí rozhovor zapomněl.

A pak se náhle zhroutil jako by zakoušel příšernou bolest. Gucky přispěchal a podepřel ho.

„Co je, Rakale?" zeptal se Rhodan zmateně.

Ale nedostal žádnou odpověď.

Rakal děsivě vykřikl a v bezvědomí klesl k zemi.

Maahkská loď zahalená zeleným závojem dál kroužila kolem rudého slunce.

2.

Vesmír byl ještě mladý.

Byl menší a hvězdy byly blíž u sebe. Někdy je dělily jen světelné měsíce, Na žádné z mnoha planet nebyl inteligentní život. Téměř na všech kyslíkových světech už rostly mohutné pralesy jako předchůdci pozdějšího rozmanitého života.

Byl to mladý a divoký vesmír, plný života a plný boje, ale bez zákeřností inteligentních bytostí.

Jedna z praplanet byla Morka. Jako druhý svět obíhala čtyři téměř bílá slunce v centru Mléčné dráhy. V této soustavě bylo ještě více planet, ale všechny byly příliš horké nebo příliš chladné na to, aby se na nich vyvinul život. Na Morce však panovaly příznivé podmínky. Vlhkost vzduchu, teplá voda mělkých pramoří a energeticky bohaté paprsky horkých sluncí vzbudily výtrusy ze spánku, který mohl trvat klidně milión let.

Za další milión let se objevily první řasy a staly se základem pozdějšího pralesa, jenž byl podmínkou dalšího rozvoje.

Vlastní život se však odehrával v moři.

Na Morce byla noc jen krátká. Když za obzor kleslo čtvrté slunce, začínalo na východě už svítat. Netrvalo to dlouho a první slunce se vynořilo z moře.

Celé kolonie buněk se vznášely těsně pod hladinou moře. Některé z nich už nabyly pevných tvarů a spojily se dohromady. Poznaly, že se jim tak lépe existuje. Funkce byly rozděleny, vytvořily se orgány. Vznikl živočich.

A pak, jednoho dne, přestalo dělení buněk v koloniích. Teprve když se jedna kolonie spojila s druhou, byla přemožena smrt. Vznikl nový živočich. Vypadal stejně jako mateřská kolonie. Osamostatnil se, rostl a žil. Později si našel jinou kolonii, která měla neobvyklý tvar. Následovalo spojení - a opět vznikl nový, zatím neznámý tvor.

Znovu minuly milióny let.

Z řas vznikl prales. Složení atmosféry se začalo měnit. Vznikalo stále více kyslíku, zatímco podíl kysličníku uhličitého klesal, tak, jak jedna sopka po druhé vyhasínala.

Téměř každý den vznikaly nové ostrovy a kontinenty. Na dně

moře vyrostly husté lesy.

Grum se nechal líně unášet proudem.

* * *

Grum byl asi tak velký jako člověk, ale nebyl to člověk. Byl nejvyvinutějším tvorem praseveta Morka, vládce planety - spolu se svým rodem. Na Morce žilo ještě několik tisíc jiných zvířecích druhů, ale žádný nebyl tak životaschopný a chytrý jako grumův rod.

Grum už samozřejmě nevěděl, že jeho přední a zadní tlapky, nyní spojené jen plovací blánou, byly kdysi ploutvemi. Také žábry se proměnily. Nevěděl, proč tomu tak je a nepřemýšlel o tom. Jeho myšlenky patřily výhradně žrádlu - a nějaké samici.

Cítil, že přišel čas.

Pod ním bylo pestré a světlé mořské dno. Ted' stoupalo, takže pod ním byla už jen třicetimetrová hloubka. Grum se podíval nahoru. Tři ze čtyř sluncí byly jako světlé skvrny, čtvrté už zašlo a zmizelo v moři. Grum se už mockrát pokoušel takové ponořené slunce najít, ale nikdy se mu to nepodařilo.

Grum se bál skal a pevniny. Voda byla jeho živlem, moře jeho domovem. Z pevniny šel strach. Byl to jiný svět.

Ted' však byl čas na něco jiného. Grum musel dnes najít jiného gruma- samici, která je tak mladá jako on, a která ho hledá.

Doplaval k útesu plnému jeskyní, kde žil jeho rod. Ucítil známý, sotva postřehnutelný pach. Následoval jej a našel grumu.

Znal ji celý svůj život. Vyrůstali spolu, lovili spolu, možná měli i tytéž rodiče - grum to nevěděl.

Gruma před ním prchala. Grum tomu nerozuměl. Proč se před ním schovává? Plaval za ní do jeskyně. Věděl, že je tam druhý východ a spousta postranních chodeb. Grumu našel v malé jeskyňce. K jeho nesmírnému překvapení se chovala jako nepřítel. Útok ho zaskočil. Gruma ho odhodila stranou a zmizela.

Opatrně ji následoval, ale brzy ztratil stopu. Proplaval všechny jeskyně a několikrát na něj zaútočili jiní grumové a zahnali ho.

Vyplaval ven. Na nebi byla už jen dvě slunce, ale pořád bylo světlo. Grum plaval těsně pod hladinou. Neviděl už na dno, zato cítil,

jak se nahoře zvedá vítr. Ponořil se hlouběji, kde byl klid.

Když už na obloze zbylo jen poslední slunce, zastavil se. A pak to náhle uviděl.

Přicházelo to zdola. Něco tam žhnulo, voda se začínala vařit, měnila se v páru a rychle stoupala vzhůru. Na mořském dně vznikla díra, kterou ihned zaplnil žhavý proud lávy. Pak to vybuchlo.

Tlaková vlna zasáhla gruma naprosto nepřipraveného. Vrhla ho dozadu, točila jím kolem jeho vlastní osy a poskytla mu dostatečný náskok, aby se mohl uchýlit do bezpečí. Jak nejrychleji dovedl, plaval zpět k pevné zemi.

Grum to netušil, ale zažil zrození nového ostrova. Teprve když proud opadl, probojoval se k hladině a odvážil se na několik vteřin vystrčit hlavu z vody.

Nastala nejdelší noc grumova života. Hvězdy, které jindy osvětlovaly noční moře, nebylo vidět. Vypadalo to, jako by byly skryty za neprůhledným závěsem.

Grum se často probouzel. Zdálo se mu, že mu hrozí tisíce nebezpečí a byl neustále připraven na útěk. Myslel na grumu. Kde asi je?

Něco hladkého a měkkého se dotklo grumova těla, chvíli to zaváhalo, a pak se to pohybovalo dál. Grum nehybně ležel a neodvažoval se dýchat. Ten tvor musel být dlouhý, mnohem delší než on. Ale také hubenější. Byl on tím nebezpečím, před nímž dříve varovaly matky?

Hadí tělo zůstalo na grumovi ležet, jako by konečně našlo své místo. Bylo těžké.

Grum čekal, až už dál nemohl. Pak se opatrně nadechl. Rozhodl se, že při prvním protivníkově pohybu uteče.

Ale protivník byl rychlejší.

Náhle, bez sebemenšího varování se elastické tělo obtočilo kolem gruma a zabránilo mu v útěku. Marně se grum bránil. Čekal příliš dlouho a teď bylo pozdě. Had ho tiskl stále pevněji. Ve tmě zazářily dvě oči.

Grum čekal na smrt. Neviděl žádné východisko a vzdal se. Tenhle nepřítel byl příliš mocný.

Jeho tlapky sevřely ostrý, špičatý předmět - tvrdou skořápku

nějakého dávno odumřelého živočicha.

Gruma až dosud nikdy nenapadlo vzít do tlapy něco jiného než kořist. Teď však prošel naprostou proměnou. Náhle jednal s určitým záměrem a cílevědomě. Věděl, k čemu je mu ta špičatá věc dobrá.

Jeho prsty pevně sevřely první zbraň, kterou kdy vzal živý tvor na Morce do raky. Tlak hadího těla zesílil, zářící oči byly stále tu. Zdálo se, že vyzařují oheň, chuť zabíjet a žrát.

* * *

Grum vší silou zaútočil.

Ostrý hrot zasáhl zvíře přesně mezi oči. Grum okamžitě cítil, jak tlak povoluje. Jediným rozhodným trhnutím se vymanil ze smrtícího sevření, ale místo aby uprchl, udělal něco zcela neobvyklého.

Zůstal.

Pln zuřivého vzteku se vrhl na zraněného protivníka a stále znova útočil na štíhlé tělo, které bylo tak těžké zasáhnout. Byly vidět jen oči, jinak byla všude tma. Ale nahoře, kde obvykle zářily hvězdy, začínalo svítat. První slunce brzy vystoupí z moře. Bouřka zřejmě ustala a oblaka zmizela.

Grumova levá raka objala krk nestvůry těsně pod hlavou. Nyní mohl pravou rukou přesně umístit ránu.

Zákeřné protivníkovy oči vyhasly a tělo se náhle uvolnilo a klesalo do hlubin.

Grum stále nepouštěl svou zbraň. Dnes už neusne.

* * *

Když drahého dne ráno vystrčil hlavu z vody, nebe modře zářilo a bouře byla pryč. Moře si tiše šplouchalo o nový ostrov, který trčel černě z vod a láva se rozlévala kolem do moře a pak náhle se syčením klesala ke dnu.

Pevnina byla na druhé straně, jemná, tenká čára na obzoru. Kdyby byl grum v noci plaval dál, byl by ji brzy ztratil z očí a už nikdy nenašel. Domovský útes neviděl.

Grum stále ještě držel špičatou mušli. Na straně měla malou díru,

kterou mohl prostrčit prst. Tak se dala při plavání lépe držet. Byl jediným grumem se zbraní a tak měl převahu nad všemi ostatními grumy. Jestli mu nebudou věřit, dokáže jim to.

Musel myslet na nepřítele, jehož minulou noc zabil. Dosud se žádnému grumovi nepodařilo zvítězit nad některým z těch monster, která se občas objevovala v blízkosti pevniny. Obvykle žila jen na volném moři, ale někdy je bouře zahнала do oblasti, kde žili grumové. A někdy to byl výbuch sopky, tak jako tentokrát. Pak bylo lepší schovat se v jeskyních. Monstra byla silnější než grumové. Ale odteď byli grumové chytřejší. Vědí, jak zabít protivníka.

On, grum, jim to řekne.

Zatímco poklidně plaval dál, vyděsil se. Co to bylo... říci? Ten pojem vznikl v jeho mozku, aniž znal jeho význam. Musel svým druhům sdělit, ukázat jim, že je velký bojovník. A musel je naučit, jak se oni stanou nepřemožitelnými. Ale říci...?

Občas se potopil. Pevnina už byla zřetelnější. Brzy zahlédl zelenou stěnu pralesa, který začínal hned na pláži. Za ním ležely hory. Jiný svět.

Před ním se vynořil útes. Dva staří grumové se vynořili zpod něj a zastoupili mu cestu. Byl mladší a měl se jim vyhnout. Ale gruma napadlo, že právě teď je ta nejlepší příležitost ukázat jim, co umí. Výhodné bylo, že kolem se shromáždilo mnoho dalších grumů, kteří se chystali na lov.

Pokračoval tedy klidně v cestě a menší z obou starých grumů po něm okamžitě kopl. Mladý grum bleskurychle vytasil škebli a přejel mu jejím ostrým koncem po tváři. Voda se okamžitě zbarvila doruda a starý grum s udiveným výrazem v očích klesal k písčitému dnu.

Grum s klidem očekával útok druhého starého, ale ten se nehýbal, jen upřeně zíral na špičatý předmět. Pak se otočil a zmizel v jeskyni.

Grum se podíval na ostatní. Pak zdvihl packu a ukázal jim zbraň. Všichni se otočili a dali se na divoký útěk.

Celý den pak hledal grumu, dokud nebyla tma. Odvážil se až těsně k pevnině. Našel tichou zátočinu, kde strávil noc. Její dno bylo zarostlé a grum si poprvé všiml dlouhých žlutých stébel vodních rostlin. Náhodou se do nich zamotal, a když se zkoušel vysvobodit,

bylo to ještě horší. Nakonec to vzdal a začal přemýšlet. Špičatá mušle mu nakonec dala odpověď. Zjistil, že její hrot mu tentokrát moc nepomůže, ale na druhém konci našel okrouhlý konec s ostrou hranou.

Grum přerezal žlutá stébla.

Když se pomalu vydal dál, zůstalo mu jedno žluté stéblo viset na zadní noze. Chtěl se ho zbavit, ale pak zaváhal. Nebylo příjemné mušli pořád držet, kdyby si ji mohl nějak připevnit k tělu...

OVázal si dvě stébla kolem pasu a vynalezl uzel. Mušle mu teď visela na boku a ruce měl volné.

V pěti minutách grum přeskočil tisíc let vývoje, ale nevěděl to. Něco zapálilo v jeho mozku jiskřičku inteligence. Začal logicky myslet.

Vyplaval ze zátoky a držel se při pobřeží, až se dostal k ústí řeky. Voda tu byla chladnější a měla jinou chuť. Nebyla už tak průzračná jako mořská voda, a přicházela ze země. Ale žily tu mušle.

Pak našel grumu.

Blízko ústí řeky předváděla s jiným grumem, kterého dobře znal, podivuhodný tanec. Blížili se k sobě, objali se a přitiskli k sobě tváře. Pak gruma svého partnera odstrčila, aby hra mohla začít nanovo.

Grum se chvíli díval. Nahmatal připevňenou mušli a uvolnil ji. Pak se vydal k tančícímu páru.

Gruma si ho všimla první a okamžitě ho poznala. Spěchala mu vstříc. Objala ho a přitiskla se k němu. Grum byl tak překvapený, že málem ztratil svou mušli. Opatrně grumu od sebe odstrčil a čekal na svého soka.

A ten už se blížil, aby ho popadl za hrdlo a tak dlouho držel pod vodou, dokud se neudusí. Obě těla na sebe narazila, ale protivníkovy tlapy minuly grumovo hrdlo o několik centimetrů. V poslední chvíli se grum potopil. Vynořil se a zasadil svému sokovi jedinou přesně mířenou ránu. Mrtvý grum pomalu klesal ke dnu.

Gruma se o něj nestarala. Plavala k vítězi, aby s ním tančila.

* * *

Té noci grum dospěl.

V malé, tiché zátoce se spáril s grumou a nyní spolu zůstanou tak dlouho, dokud na svět nepřijde jejich mládě. Grumovým úkolem bylo chránit grumu a budoucího potomka a starat se jim o potravu. Ale grum cítil, že je neopustí ani později, jak to bylo u jeho rodu obvyklé. Zůstanou s grumou a jejich dítětem spolu. A budou mít ještě spoustu dětí.

Druhého dne se vydali společně na lov. Cestou se mu dva grumové pokusili odlákat grumu. Pro gruma to byla další příležitost, jak ukázat svou převahu. Počkal, až bylo kolem dost diváků, a pak své protivníky nezabil, jen je svou zázračnou zbraní zranil, až se v šoku dali na útěk a grumu nechali jednou provždy na pokoji.

Od této chvíle byl grum vůdcem svého rodu.

Následoval nádherný život, který byl však spojen se stále větším neklidem, čím víc se blížil velký den. Grumě se mělo každým dnem narodit mládě. Grum často plaval do moře a vydával se i daleko po řece. Země pro něj náhle přestala být děsivá. Budila v něm zvědavost.

Jednoho dne doplaval až na mělčinu. Byla noc a nad hlavou mu zářily hvězdy. Před ním se rozprostíral temný les, ale on už se ho nebál. Cizí svět pozbyl děsivosti.

A grum nevěděl, proč tomu tak je.

Nekonečně pomalu a opatrně se začal soukat na zem. Až do poslední chvíle se snažil udržet v tlamě vodu, aby mohl dýchat. Nevěděl, co se stane, až vystrčí hlavu z vody a zkusí se nadechnout, ale začínal tušit, že je předurčen to vyzkoušet.

Posledním trhnutím se vyhoupl na písek - a byl okamžitě neviditelnou pěstí přimáčknut k zemi. Musela přijít z nebe, protože si vůbec nevšiml, že se blíží. Tvrdě ho vtiskla do písku. Voda mu vytekla z žáber.

Dlouhé vteřiny odolával grum mukám nejistoty, pak však byla potřeba nadechnutí se silnější než strach. Nadechl se.

Čistý a svěží vzduch mu vnikl do tlamy a do žáber - a našel novou cestu k jeho plicím. Grum okamžitě ucítil osvěžující účinek kyslíku. Málem zapomněl na tíživý tlak. Mohl dýchat, ale nemohl se pohybovat.

Neviditelný protivník byl stále tady. a tiskl ho k zemi. Ve vodě

tenhle záhadný nepřítel nebyl. Tady ho ale poutalo k zemi něco, s čím se nikdy předtím nesetkal.

Přitažlivost planety.

Teprve za hodinu se grum odvážil vzdálit se od vody. Nejprve se, jako by chtěl protivníka zmást, plazil kousek zpátky, ale pak se vydal do vnitrozemí. Tíže neustávala, ale on si na ni začínal zvykat.

Před ním byly stromy. Najednou už nevypadaly tak velké a tajemné jako předtím z vody. Na východě začínalo svítat. Za chvíli se z moře vyhoupane první slunce.

Mech byl měkký a chladivý a vlhký. Vzduch byl nádherně čerstvý a kořenitý. Zem byla suchá a teplá.

Náhle grum věděl, že gruma své mládě porodí na zemi. Proto sem přišel. Zem byla lepší než moře, i když tu s sebou musel nést to neviditelné břemeno.

Grum se vrátil a vklouzl zpět do vody. Šlo mu to už lépe. Ale než přijde den, kdy se první jeho potomek změní ze čtvernožce na dvounožce, mine ještě mnoho miliónů let.

Vrátil se ke grumě a posunky jí naznačil, aby se vydala za ním. Následovala ho jen váhavě. Nebylo jí dobře a navíc měla hlad.

Když ji poprvé zasáhla gravitace, omdlela. Grum ji vytáhl na pevninu a položil ji na měkký mech ve stínu stromů. Už bylo světlo. Druhé slunce vyšlo.

Když se gruma probrala, vydala ze sebe zvuk, jaký grum nikdy předtím neslyšel. Ve vodě byly zvuky ztlumené a grumové byli prakticky němí.

Význam zvuku mu byl kupodivu okamžitě jasný. Gruma měla bolesti. Blížila se její těžká hodina a gravitace to možná urychlila. V blízkých skalách našel prostornou jeskyni, kam ji odnesl. Pohyb byl sice těžší než ve vodě, ale dýchání krásnější a dávalo mu víc energie. Grumovi se zdálo, že tohle je lepší život a nelitoval svého rozhodnutí.

Když vedle grumy usnul, zdál se mu zvláštní sen. Vlastně to ani nebyl sen, spíše jasná vize, kterou prožil napůl spící a napůl bdící.

Padal. Byl to pád do hloubky, jaká na jeho světě neexistovala, ani v moři, ani na zemi. Kolem něj nebylo známé denní světlo, nýbrž jen světlé body, které s ním nebo kolem něj letěly nekonečnem.

Samotný svět byl černý a tmavý, a grum byl úplně lehký, tak jako ve vodě. Pak spatřil cizí bytosti, čtyřnohé jako byl on, ale měly divnou kůži a divné přístroje. Chodily po nohou a nepoužívaly ruce, a seděly a stály před obrovskými stroji, kterými létaly Nicotou.

Když se grum probudil, měl nové jméno.

Už se nejmenoval grum.

Od teď se jmenoval Tronar Woolver.

* * *

Každá smrt byla pro toho, kdo zemřel, jedinečnou záležitostí. Nikdo nevěděl, co přijde potom. Pořád ještě ne.

Smrt Tronara Woolvera však nebyla jedinečná jen pro Tronara samotného. Byla to i událost, která vytvořila časový paradox a měla mít netušené následky.

Hyperenergetické síly v maahkském duplikátoru hmoty, ty síly, které opustily Tronarovo tělo při náhlé dematerializaci, způsobily trhlinu v do té doby stabilním, kontinuu prostoru a času universa. Tronar zemřel. Hyperenergetické síly, které se uvolnily, duše nebo duch, se rozštěpily.

Část se spojila s duší jeho bratra-dvojčete Rakala, druhá část se stovkami miliónů let propadala do minulosti, bez těla a bez vzpomínek, ovládána jen železnou vůlí opět se materializovat.

Vznášela se nad planetami bez sluncí a slunci bez planet. Viděla, jak se celá Mléčná dráha scvrkla, až byla jen zlomkem toho, čím byla dřív. Hvězdy byly těsněji u sebe, slunce byla teplejší a planety mladší. V galaxii ještě neexistoval inteligentní život.

V žádné galaxii.

Dokud Tronar Woolver nenašel na jedné planetě rasu grumů a nevtělil se do těla jednoho z nich přesně v té chvíli, kdy ho napadl silnější protivník. Pomohl grumovi protivníka přemoci a zůstal. Část jeho vzpomínek se vrátila, ale nechal si je pro sebe. Nevědět ani, jestli musí jednou provždy zůstat v tomto časovém úseku, nebo jestli se někdy bude moci vrátit do současnosti... nebo do budoucnosti?

Věděl jen, že musí vyřešit určitý úkol.

A ihned s tím začal.

* * *

Grum-Tronar se probudil.

Pokusil se postavit se na nohy, ale přitažlivost ho hodila zpět na zem. Čas ještě nepřišel. Doplazil se ke grumě, která tiše sténala.

Za krátký čas poté měl grum-Tronar syna.

Když se dva dny po porodu vrátil s grumou a se synem do moře, cítil vytouženou lehkost jako vykoupení. Jak krásné bylo volně se vznášet a dýchat žábami! Život na zemi bude těžký, ale on se tam bude muset vrátit. A s ním ostatní grumové.

Trvalo to deset let než žili grumové z útesu na zemi. Narodila se a rostla první generace. Byly to silné děti a přitažlivost planety jim už nevadila. Plavání a potápění pro ně byla veselá hra a hledání potravy. Ke spánku se ale vracely na zem.

Jiné rody je následovaly. Grumové se naučili lovit i v lesích, takže už moře k obživě nepotřebovali.

Zůstali na zemi.

I nyní zůstal grum-Tronar vůdcem a učitelem rodů. Začal je učit dorozumívání pomocí řeči. Učil je vyhloubit ve stromech dutiny a bydlet v nich, dělat si zásoby a bojovat s nepřáteli ve vodě. Na souši zatím žádní nepřátelé nebyli.

A pak jednoho dne grumové svého vůdce ztratili.

Grum-Tronar a gruma se po delší cestě mořem vyšplhali na jeden z mnoha ostrovů. Měli už tři syny a dceru, kteří se o sebe uměli postarat. Mohli si tedy takové výlety dovolit.

„Jednou to bude i tady zelené a plné rostlin,” řekl grum-Tronar. „Život putuje na souš, tak jako kdysi my.”

„Proč jsme nezůstali v moři?” zeptala se gruma po tisíci.

Grum-Tronar si povzdechl.

„Já nevím, grumo. Možná moře nenabízí žádné možnosti vývoje. Možná že život v moři zůstane vždy na stejném stupni vývoje. Na zemi je to jinak. Musíme bojovat, Chceme-li zůstat na živu, a boj o život nás nutí dále se vyvíjet.”

Půda pod jejich nohama se zachvěla. Gruma se ke grumovi-Tronarovi přitiskla.

„Co je to?"

„Nevím. Plav na pevninu."

„A ty?"

„Já tu zůstanu. Musím vědět, co je to za nebezpečí, které vždy spolkně tisíce z nás. Není jen v moři, ale i na pevnině. Musíme je znát, jestli se mu chceme postavit. Jdi teď, grumo."

Poslechla, jako ho poslouchala vždy.

Grum-Tronar zůstal a namáhavě se plazil dál do nitra ostrova, až se dostal ke kulaté prohloubenině. Bylo tu neobvykle teplo a vzduch byl cítit sírou.

Půda se znovu zachvěla, nyní silněji. Grum-Tronar upadl na záda.

„Ten ostrov je nestvůra, která mě sežere!" pomyslel si grum zděšeně, zatímco Tronar věděl:

„Sopka! Vznikla tu sopka! Jsem ztracený, jestli se rychle nedostanu do bezpečí."

Ale už bylo pozdě.

V mělkém korytu ve středu ostrova vznikla náhle kulatá díra, z níž začalo kypět něco horkého. Celé to doprovázela oblaka síry. Koryto se naplnilo magmatem a přeteklo.

A magma bylo rychlejší než grum-Tronar.

* * *

I tato smrt byla jiná než obvyklé smrti.

Grum měl dvě duše, dvojité vědomí. Tronarův duch byl jen host, padesát relativních let zajatý v grumově těle. Teď se osvobodila šestidimenzionální síla, zvaná duše. Nesmírná bolest ji vystřelila s grumova vědomí do časoproudu věčnosti, tentokrát opačným směrem, do daleké budoucnosti, kde byl příjemce.

Opět ubíhající hvězdy, planoucí a pohasínající slunce, tentokrát rozpínající se vesmír. Tronar to viděl, ale v té chvíli žádnou bolest necítil. Padal a padal.

Až se dostal ke svému cíli.

Ten cíl byl uvnitř obrovské černé lodi Maahků, jež obíhala kolem rudého slunce.

A pak se najednou stalo několik rozhodujících věcí najednou.

3.

Na planetě Kahalo stáli lékaři kolem Tronara Woolvera, ležícího v hluboké narkóze. Tronara Woolvera, který nebyl Tronarem Woolverem, nýbrž jen věrnou kopií. Nyní už nebylo co dělat.

„Každopádně Maahkové se doted' o naší výměně nic nedozvěděli," řekl primář dr. Arrens. „Jinak by ho zničili ničivým impulsem." „Přesně tak," souhlasil jeho asistent Lopara.

Major Feller z tajné služby, který stál vedle lékařů a na sobě měl také bílý plášť, byl jiného názoru. Vůbec byl vždycky jiného názoru, což se dalo přičítat jeho zdravé nedůvěře.

„Nedá se přece říct, že Maahkové zničí svůj nejcennější duplikát jen proto, že se nám dostal do rukou nebo že jsme ho vyměnili. Budou rozhodně doufat, že ho ještě budou moci použít."

Arrens si zamnul ruce.

„Potřebuji se posilnit," řekl a šel ke skříni s léky, kde schovával alkohol. „Vy také, majore?"

„Rád," pospíšil si Lopara s odpovědí. Feller pouze přikývl.

Pili.

A zatímco pili, něco se stalo.

Ničivá automatika spojená s lodní automatikou se zapnula.

Když si Feller všiml změny, upustil skleničku.

Tronarovo tělo se začalo rozplývat.

Byl to děsivý okamžik a tři muži se museli vší silou ovládat, aby se nedali do křiku a neutekli z nemocničního pokoje.

Arrens vyskočil a strhl deku z těla bezvědomého duplikátu. Tronar byl už jen beztvárovou hmotou, která se stále víc smrskávala. Vznikla tekutina, která se však nerozlévala, nýbrž se rychle vypařovala. Trvalo to jen pár minut - a pak nezbylo nic.

Na prostěradle nebyla ani skvrna, jen otisk lidského těla.

Arrens chvějící se rukou zvedl k ústům láhev. Loparovi nic nenechal.

„Tak přece!" řekl jen Feller a odešel z místnosti.

Kráčel poněkud nejistě.

V duplikátoru na maahkské lodi vznikla postava.

Z času a prostoru se vrátily rozpuštěné atomy původního Tronara Woolvera zpět na místo, kde naposledy tvořily pevné tělo. Zatímco se tělo znovu materializovalo, našla duše gruma-Tronara opět své staré místo. O několik vteřin později se do nového těla vrátila, ta část Tronarovy duše, která zatím sídlila v Rakalově vědomí.

Tronar Woolver začal znovu žít.

Naštěstí pro něj trval celý proces určitou dobu, jinak by Tronar hned zase zemřel, neboť neměl skafandr. A atmosféra v maahkské lodi pro něj byla jedovatá.

Tronar, biologicky ještě mrtvý, ležel klidně v duplikátoru. Nedýchal a byl úplně nahý.

Mozek ovšem začal svou činnost.

Tronar mohl myslet. A s myšlením přišly vzpomínky.

Kde zůstala gruma? Přežila výbuch sopky na ostrově nebo ji dostala žhavá láva a vroucí voda?

A co bylo s ním samotným? Proč ještě žije?

Nemohl, nesměl už přece vůbec žít!

Spálila ho láva.

Cogito ergo sum - myslím, tedy jsem...

Tronar byl. Existoval. Vzpomínky se vracely stále silněji a přinášely podrobnosti - podrobnosti z dávno zapomenuté minulosti, kterou prožil, počátek vývoje inteligentního života v galaxii - a on byl tím, kdo ten vývoj vyvolal! Paradox, bezpochyby.

Nebo ne?

Vzpomínky se začaly množit. Minulost a přítomnost tvořily změť nesrozumitelných událostí, které se navzájem nedaly sladit.

Přítomnost byla intenzivnější a minulost zahнала.

Tronar náhle věděl, kde je.

Cítil své tělo.

Jeho nervový systém začal fungovat.

Tronar Woolver se chystal poprvé nadechnout.

A ležel v jedovaté atmosféře z metanu a amoniaku...

Šéflékař CRESTU II dr. Ralf Artur pokýval hlavou.

„Každou chvíli musí přijít k sobě.“

Rhodan si ustaraně prohlížel bledou tvář Rakala Woolvera.

„Co mu je?“

Dr. Artur pokrčil rameny. „Nemám tušení, pane. Musel zažít příšerný šok a ztratil vědomí, víc nemohu říct. Možná srdce.“

„Něco je s Rakalovým mozkiem,“ řekl náhle Gucky. Stále ještě seděl na můstku na gauči, jako by se ho to celé netýkalo. „Něco se tam změnilo. Myslí, ale velice zmateně. Myslí na svého bratra.“

„Samozřejmě - jeho smrt ještě nepřekonal,“ začal Rhodan, ale Gucky ho okamžitě přerušil:

„Nemyslí na Tronarovu smrt. Myslí na to, že Tronar musí žít.“

„Budeme mu muset dopřát odpočinek. Bylo toho na něj moc. I kdyby ještě existoval Tronarův duch, Tronar sám je mrtev. Jeho tělo se rozplynulo na atomy a žádná moc na světě je nemůže zase spojit.“

Gucky pomalu sklouzl z gauče a přišel ke Rhodanovi.

„Žádná moc na světě, říkáš? Co my o tom víme, Perry? Můžou existovat moci, o nichž nemáme ani tušení. Nestalo se dost věcí, které nemůžeme pochopit?“

Vtom Rakal otevřel oči.

„Bylo toho trochu moc,“ zamumlal. „Ale už je to dobré. Bylo to jen překvapení, nic víc.“

„Překvapení?“ Rhodan se na něj tázavě zadíval.

Rakal přikývl.

„Můj bratr... jeho duše mě náhle opustila, bez jakéhokoli varování. Musela se vrátit do svého těla.“

Rhodan si sedl vedle něj.

„Poslouchejte, Rakale. Nemá smysl, abychom si něco namlouvali. Váš bratr je mrtvý. Na tom nic nezměníte ani vy ani my. Jeho duše se zmýlila, nebo vás opustila z jiného důvodu.“

„Duše se nikdy nemýlí. Nikdy. Tronar žije. Jeho tělo muselo znovu vzniknout. V maahkské lodi. V maahkské lodi, rozumíte? Atmosféra je tam pro něj jedovatá. Uduší se - zemře podruhé! Musím mu pomoci...!“

Vyskočil, ale Rhodan ho zadržel.

„Počkejte, Rakale. Okamžik! Co si myslíte, že se stalo?“

„Tronar je bezpochyby v duplikátoru. Tam, kde se rozplynul, vznikl znovu ve své původní formě. Jeho duše se k němu vrátila. Nadechně se, a pak...“

„Co navrhujete?“

„Musím k němu, to je vše. Musím mu přinést skafandr. Kyslík! A to co nejrychleji.“

„Stačí paprsek z lokátoru?“

„Nebo radiové vlny. Jen aby ta energie vytvořila spojení mezi námi a Maahky. Zelený štít pro mě není žádná překážka, naopak. Dostanu se tak do lodi ještě rychleji. Víím, kde je duplikátor. Pomozte mi teď, prosím. Jde o vteřiny.“

Rhodan přikývl. Rakal si oblékl první skafandr, který mu přinesli. Přes něj si přetáhl druhý, určený pro Tronara. Pak utíkal do centrály, kde už byly zapnuté lokátory. Loď Maahků byla pět miliónů kilometrů vzdálená. Světlo by tu vzdálenost urazilo za necelých sedmnáct vteřin, hyperrychlý lokační paprsek ani ne za tisícinu vteřiny.

Místo, kde Rakal stál, bylo najednou prázdné.

„Radši teď dojdou pro Rase a Taka, kdyby Rakal potřeboval záchranné komando,“ řekl Gucky. „Musíme si vzít skafandry. Nemám nejmenší chuť dýchat ty sajrajty.“

* * *

Rakal se materializoval před kontrolním panelem. Okamžitě si zapnul přívod kyslíku, ale nepřestával cítit strašlivou potřebu nadechnout se. Pochopil, že vnímá pocity svého bratra. Necítil však žádnou bolest. Tronar ještě dýchat nezačal.

Rakal rychle otevřel dveře do duplikátoru. Před ním ležel Tronar, nahý a bezmocný. Rakal ho táhl ven. Tronar byl těžký, ale strach propůjčil jeho bratrovi téměř nadlidskou sílu. Natáhl mu skafandr a zapnul přívod vzduchu. Tronar začal dýchat. Pak otevřel oči a nechápavě se zadíval na svého bratra. „Tronare...díky bohu! Ty žiješ?“ „Copak jsem...byl mrtvý?“ „Všechno ti vysvětlím později, Tronare. Nejdříve se odsud musíme dostat pryč. Víš, co se stalo?“

„3yl jsem..." Tronar zaváhal, ale pak statečně pokračoval. „3yl jsem v minulosti, Rakale. Cesta časem. Viděl jsem, jak se vesmír scvrkává a zase rozpíná. Byl jsem na jedné praplanetě, na níž se právě život rozhodl přejít z moře na souš. Byl jsem jedním z těch tvorů. Nerozumím tomu."

„S tím si budeme lámat hlavu později," slíbil Rakal. „Prožil jsi něco strašného, ale žiješ. A jsi zdrav. Máš dost sil, abys mohl se mnou?"

„Po vlnách?" Rakal se spokojeně zasmál.

„Paměť ti zase funguje, co? Výborně. Ano, po vlnách. Za vteřinu jsme na CRESTU II."

„CREST II...!" Pomalu se vrátilo vše, na co Tronar zapomněl. Jeho úkol, strašlivý konec, pak cesta časem do minulosti, návrat... Zase žije! Maahkové ho zničili a on přestal existovat, ale nemohli zničit jeho duši. Duše opět spojila subatomární náboje jeho těla dohromady. Duše, nespoutaná vůle - a něco, co neznal. Co nikdo neznal.

„Myslím, že to půjde," řekl. „Měli bychom zničit tenhle stroj, než půjdeme. Mohl by napáchat ještě mnoho zla."

Rakal nerozhodně přikývl.

Vibrace pod jejich nohama zesílily, pak několik vteřin cítili přetlak, dokud ho nevyrovnala antigravová pole.

Černá maahkská loď se dala do pohybu.

„Motory...!" zamumlal Rakal překvapeně. „Mysleli jsme si, že mají poškozené motory. Nejspíš je opravili. Musíme odsud pryč, než se loď dostane do lineárního vesmíru. Jak by je mohl Rhodan s CRESTEM II sledovat?"

„Pryč?" Tronar zavrtěl hlavou. „Neodejdu, dokud si s Maahky nevyrovnám účet. Ochromíme jim motory a ochranný štít." Ušklíbl se. „Lehnu si mezi dvě vedení a hned tu budeme mít první zkrat!"

„Zkusíme to," souhlasil Rakal, který bratrovu hněvu dobře rozuměl. „Ale musíme zůstat spolu."

Tak se stalo, že Rakal a Tronar vytvořili podmínky pro zásah Guckyho komanda, i když se jim nepodařilo ochromit motory černé obří lodi.

Na velitelském můstku CRESTU II stáhl Rhodan rty, když se maahkská loď náhle dala do pohybu a opustila oběžnou dráhu kolem rudého slunce.

Co se stalo s Rakalem?

„Za nimi," přikázal Rhodan plukovníku Rudovi. „Udržujte odstup. V žádném případě nestřílet. Jestli Tronar opravdu žije, nesmíme ho ohrozit."

Gucky, Ras Čubaj a Tako Kakuta, tři teleporteři, stáli připraveni ve skafandrech.

„Když necháme v ochranném štítu vybuchnout tři bomby," řekl Gucky, „zhrouť se a pak se tam můžeme teleportovat. Už jsme to přece jednou vyzkoušeli."

„Ještě počkejte," přikázal Rhodan. „Stačí, že je Rakal v nebezpečí života. Nevíme, co Maahkové udělají."

Přesně v té chvíli zelený štít pohasl.

„Teď už ale čekat nebudeme," zvolal Gucky a popadl ruce obou kamarádů. „Drž nám palce, Perry."

Míjely minuty a nic se nedělo. Rhodan byl neklidný. Proč Gucky nepodal žádnou zprávu?

„Zvětšeno zrychlení," hlásil plukovník Rudo.

Rhodan se polekal.

„Co to říkáte? Maahkové jsou rychlejší?"

„My také, pane," uklidnil ho Rudo. „Jsme jim v patách. Neutečou nám."

„A co když překročí rychlost světla?"

„Mají na palubě pět našich mutantů. Ti tomu zabrání."

Plukovník Cart Rudo byl optimista. Jeho předpověď se ale nesplnila. Alespoň to musel předpokládat, po tom, co se stalo.

Vzdálenost sedmnácti světelných vteřin není moc, předpokladem ovšem bylo, že vzdálenost obou lodí zůstane konstantní. Když jedna zrychlila, musela druhá učinit totéž. Nic nebylo jednodušší než tento výpočet, ale plukovník Rudo a Perry Rhodan ho udělali bez Greka 1.

Každou vteřinu zrychlovala maahkská loď tak vysoce, že nejenže zmizela z obrazovek, ale ztratila ji i lokační zařízení. Bylo to tak

nečekané, že velitel zíral dvě vteřiny na prázdné obrazovky, než vydal pokyny.

Bylo už pozdě.

Maahkská loď zmizela v lineárním vesmíru.

Rhodan nařídil hledání, ale věděl, že teď jim by pomohla jen náhoda. Zase jednou Maahky podcenil.

* * *

Grek 1 zjistil přítomnost cizích tvorů na palubě, když se zelený ochranný štít znovu zhroutil.

Jeho počáteční úlek vystřídal údiv: jak se těm Pozemšťanům jenom podařilo proniknout štítem? Grekovo přání konečně poznat svého velkého protivníka bylo stále silnější.

Nejdříve ale musel získat převahu. Přesvědčil se, že osmdesát pozemšťanských lodí drží odstup a nařídil zrychlení. Jakmile dosáhne potřebné rychlosti, zmizí v lineárním vesmíru. Tam je nebude možné lokalizovat.

Zabzučel interkom.

„Zásobování proudem částečně vypadlo. Zabývají se tím technici," ozvalo se. „Nemůžou najít poruchu. Pokud to je porucha."

„Co jiného by to mělo být?" zeptal se Grek 1.

„Telekinetici," zamumlal potom, „teleporteři a telekinetici. Rád bych věděl, jaká překvapení nás ještě čekají."

Grek 1 věděl, že si musí pospíšet. Musí překročit rychlost světla, a to hned. Rhodanova flotila se nepřibližovala. Černý válec neustále zrychloval. Byl už na poloviční rychlosti světla. Grek 1 zapnul antigravová pole. Naštěstí fungovala bezchybně. Pak položil ruku na hlavní rychlostní páku a pohnul jí.

Černá loď poskočila kupředu. Přetlak byl neutralizován a absorbován poli. Trvalo to jen několik vteřin, pak loď dosáhla rychlosti světla - a překročila ji.

Rhodanovy lodě bezmocně zmizely. Grek 1 namířil kurs ke galaktickému šestiúhelníkovému transmitteru a spokojeně se opřel v křesle.

„Rozumí mi někdo z vás?" zeptal se Grek 1 nahlas, a nevšímal si

udivených pohledů okolostojících důstojníků. „Pozemšťané, slyšíte mě? Jste teleportéři a telekinetici, mutanti. Možná je někdo z vás i telepat. Pak bude vědět, co říkám. Už dávno jsem odhalil vaši přítomnost, ale teď už se nemůžete vrátit. Jsme v lineárním vesmíru a vy jste mými vězni. Víím, že teleportéry není možné zavřít, ale uzavřeme alespoň klid zbraní. Slibuji vám, že se vám nic nestane. Možná vám i umožním návrat k Pozemšťanům, až splním svůj úkol. Nemám nic proti vám, ale nesmíte mi překážet v práci. Takovou dohodu vám navrhuji, chcete-li. Čekám na odpověď."

Čekal, ale žádnou odpověď nedostal.

Zatím ne.

Byl tu však někdo, kdo ji měl připravenou.

* * *

Sešli se v odlehlém koutě na zádi a radili se, co dál.

Tronar vypadal mnohem lépe a zdálo se, že se už ze svého dobrodružství vzpamatoval.

„To jsme teda v pěkný kaši," zakňoural Gucky a hledal v kapsách kombinézy něco k jídlu. „Až nám dojde vzduch, budeme se muset přeorientovat na amoniak s metanem. Jestlipak to moje nešťastné plíce vydrží?"

Ras se široce zašklebil, Tako už se neusmíval.

„Černý humor, co?"

Gucky pokrčil rameny. „Jak se to vezme, nemyslím, že nám to hrozí. Jsou vůči nám vstřícně naladěni."

„Zbláznil ses?" vyjel na něj Rakal. „Zdemolujeme jim půl lodi a oni budou dobře naladěni?"

„Jsi telepat ty nebo já?" Gucky konečně našel posilující tabletku a vsunul si ji do úst. „Tak vidíš!"

„Co znamená: Tak vidíš?"

„To znamená," vysvětloval mu Gucky, „že jsem náhodou zachytil slova, která nám adresoval Grek 1, kapitán téhle lodi. Ví, že jsme na palubě - alespoň si to dost silně myslí. Ví také, že jsme teleportéři. Grek 1, abyste věděli, není totiž Žádnej hlupák."

„Mohl bys mluvit jasněji?"

Gucky vyprávěl, jak zachytil Maahkovy myšlenky, rozuměl jejich poselství, ale nijak na ně neodpověděl.

Všichni mlčeli. Nakonec řekl Ras:

„Zdá se, že Maahkové považují za své skutečné protivníky Akonany a Arkonidany. Přesto si nemyslím, že bychom měli dávat naše triumfy z ruky. Zbraň proti teleportérům a parasprinterům Maahkové ještě nenašli.“

„O něco bych se pokusil, kdybych si myslel, že je šance na úspěch,“ řekl Rakal. „Ale to by ten Grek 1 musel během lineárního letu vyslat hyperkomové hlášení, na které bych se mohl napojit. Otázka je, kam bych se asi tak dostal. Možná do Mlhoviny Andromeda.“

„Radši to nezkoušej,“ radil mu bratr. „V lineárním vesmíru jsme prakticky bezmocní. Musíme počkat, až loď zpomalí pod rychlost světla a pak zkusit najít Rhodana. To je jediná možnost, jak se vyhnout velkému riziku. Do té doby musíme Maahky přesvědčit, že nejsme žádní snadní protivníci.“

„To bych řekl, že už to vědí,“ mínil Gucky přesvědčeně. „Grek 1 má vůči nám respekt.“

„Podle mě by nebylo tak špatné, kdyby s ním Gucky navázal kontakt,“ navrhl Tako. „Nic se při tom nemůže stát. Co myslíš, Gucky?“

„Rozumím mu, to ano, ale jak má on vědět, co po něm chci? Nejsem hypnotizér a on není telepat. Bylo by to bylo dost jednostranné tlachání.“

„Maahkové mají translátory,“ ozval se Rakal.

„Ty taky nejsi žádný hlupák,“ zadeklamoval Gucky slavnostně a pomalu, jako by byl unavený, vstal. „Tak já ho tedy navštívím. Ale počkám, až bude ve své kabině. Na můstku je na můj vkus moc plno. Tak nashle, kamarádi, a nedělejte žádné hlouposti...“

Grek 1 předal velení svému zástupci a odešel do své kabiny. Potřeboval se trochu prospat. Něco snědl a pak se pohodlně natáhl. S požitkem zavřel všechny čtyři oči.

Když ucítil průvan, znovu je otevřel. Díval se přímo do tváře Guckymu. Grek 1 si na okamžik myslel, že má halucinace a oči rychle zavřel. Ale když je zase otevřel, to divné zjevení tam bylo

stále. Naopak, dokonce se pohnulo a usadilo se na jedné ze židlí. Za opaskem mělo paprskomet.

„Tak co, starý brachu, jak se vede?" zeptal se Gucky přátelsky. „Mrzí mě, že jsem tě vyrušil. Co takhle translátor?"

Grekovi 1 bylo jasné, že tohle není Pozemšťan. Zřejmě nějaká sprátená rasa, pomyslel si. Rasa, která ovládá teleportaci. A možná umí číst myšlenky.

To se dá zjistit.

Grek 1 nebyl kapitánem tak veliké lodi jenom pro nic za nic. I když Guckymu nerozuměl, tušil, jaký by měl být další krok. Pomyslel si tedy:

Nechám přinést translátor. Neboj se, neplánuji žádný podraz. Stojím o náš rozhovor stejně, jako ty.

Když přinesli translátor, prohlásil Grek 1 nahlas:

„Teď si můžeme promluvit. Rozumíš mi?"

„Nemohlo by to být lepší - a myslí na to, že můžu kdykoli zjistit, jestli mluvíš pravdu."

„Já neblufuji," odpověděl Grek 1. „Jsem Grek 1, kapitán této lodi a velitel všech Maahků této galaxie, proč jsi přišel na palubu mé lodi?"

„Můžeš třikrát hádat," navrhl Gucky. „Možná jsem chtěl s tebou mluvit."

„Pověřil tě tím Pozemšťan Perry Rhodan?"

„To zrovna ne, Greku, ale měl by radost, kdyby nás teď viděl. Co máš proti Pozemšťanům?"

„Nic."

Gucky pátral v jeho mozku a zjistil, že mluví pravdu. Byl tak překvapen, že nedovedl hned odpovědět.

„Nemáme nic proti Pozemšťanům," opakoval Grek 1. „Naše zášť patří jen Arkonidanům a jejich předkům, Akonanům. Vy s tím nemáte nic společného, ale zapletli jste se do toho."

„Nemůžeme přece připustit, abyste přišli z jiné galaxie a jen tak z plezíru dobyli tu naši."

„Patřila nám před deseti tisíci vašich let."

„Co ztratíš ve válce, nemůžeš později žádat zpět. Každý, kdo začne válku, musí počítat s tím, že ji prohraje. Vy jste ztratili galaxii.

Smutné, ale nedá se to změnit. Byla to cena, kterou jste zaplatili za válku. Proč chcete rozpoutat novou?"

„Jsme v právu, když požadujeme..."

"Jo, jasně, to známe. Prastará oblast Maahků... vždycky tu žili Maahkové... a tak dále. My jsme jiného názoru. Cena za vaši prohranou válku byla galaxie. Od té doby minulo deset tisíc let. Vznikly nové národy a osídlily planety. Všechno se uspořádalo nově. A teď přijdete vy a chcete znovu nastolit to, co bylo už před deseti tisíci lety tak labilní, že to vedlo k válce. Proč?"

Grek 1 přemýšlel. Viděl, že se jeho malý návštěvník nedá tak snadno ovlivnit. Navíc svým logickým rozumem poznal, že se vůči jeho argumentům nedá prakticky nic namítnout.

„Nechme motivy stranou," navrhl.

Gucky okamžitě poznal svou šanci. Maahk si svou věcí nebyl zase tak jistý. Nebyl o ní přesvědčený. Tím byla pro něj válka napůl prohraná.

„Dobrá, nechme je stranou. Vnikli jste do naší galaxie. Co očekáváte od Pozemšťanů? Že budou nečinně přihlížet, jak pustošíte jednu planetu po druhé?"

„Pozemšťané jednají logicky, když se brání. Musí být našimi protivníky. Nic jiného nečekám. Tedy jsme i ty a já nepřátelé, neboť ty jsi spojencem Pozemšťanů."

„To je pravda. Nemá tedy cenu, abych tě přemlouval k ústupu?"

„Bylo by to zbytečné, neboť musím splnit poslání. Navíc se role mohou brzy vyměnit. I vy chcete někam proniknout. Chcete do Andromedy."

„Cesta do Andromedy je daleká," řekl Gucky. „Nabídl nám ji osud, ale my nemáme v úmyslu dobít tam jediný svět. Chceme jen objevovat, získávat nové znalosti, to je všechno. Máme sice silná vojska, ale v podstatě svých srdcí jsou Pozemšťané jen zvědaví. Jsou to průzkumníci."

„Vysvětlí to Mistrům ostrovů."

Gucky se rozhodl k přímé otázce:

„Ti Mistři ostrovů - kdo to je?"

Grek 1 se na něj podíval. Gucky zapátral v jeho myšlenkách, ale poprvé narazil na překážku. Automatický blok sevřel Grekovy

vzpomínky. Byl to posthypnotický blok. Mistři ostrovů uměli zabránit tomu, aby o nich někdo mimoděk něco prozradil.

„Nemohu ti to říct," přiznal se Grek 1 po pravdě.

Gucky věděl, že naléhat je zbytečné. Změnil téma.

„Víš, že tě měl Rhodan ve své moci, když jste kroužili kolem rudého slunce a neměli jste ani ochranný štít."

„Vím to. Proč nás Rhodan nezničil je mi záhadou."

„Pozemšťané nikdy neničí bezbranného nepřítele," řekl Gucky.

„Myslel jsem si to. Možná přijde situace, kdy si na to vzpomenu."

„Už je tady, Greku. Opusť lineární vesmír a dej mně a mým přátelům možnost vrátit se k Rhodanovi."

„To nejde. Mé poslání mě nutí nevzdávat se výhodné pozice. Musíte zůstat na mé lodi, ale nic se vám nestane. Zaútočím na Akonany, ale Pozemšťany přitom neohrozím. Plánovaná invaze ztroskotala, ale nikdo mi nemůže zabránit pomstít se Akonanům. Jsou to přátelé Pozemšťanů?"

„Ne!"

„No prosím! Proč jsme tedy protivníky?"

Gucky chvíli mlčel. Pak řekl:

„Opusťte naši galaxii."

„Až splním svůj cíl. Vrátime se s flotilou, která zakryje všechny hvězdy Mléčné dráhy a vyženeme všechny Akonany a Arkonidany z jejich planet. A když se nám Pozemšťané postaví do cesty, zničíme i je. To je naše poslání, a nikdo nám nezabrání je splnit. Takže jsme protivníci?"

Gucky pomalu přikývl.

„Ano. Smrtelní nepřátelé."

„Je asi zbytečné žádat tě, abys byl mým zajatcem? Budeš chtít bojovat, neboť máš s Pozemšťany hodně společného. Nezabiji tě rád, ale když to bude nutné, nebudu váhat."

Gucky četl v Grekových myšlenkách nesmírný respekt, který vůči němu Maahk cítil. On sám měl podobné pocity vůči bytosti, která k nim přišla z jiného galaktického systému, aby pomstila své předky.

„Já tě nezabiju," řekl Gucky klidně. „Ale jednoho dne se

postarám o to, abys stál před Rhodanem jako zajatec. S ním se pak můžeš bavit dál."

„Je nemožné zajmout živého Maahka. Každý z nás má možnost se předtím zabít."

„Jste hrdý národ," uznal Gucky. „A velmi opatrný. Ale nezapomínej, že už se nám podařilo Maahky zajmout! Budeš Rhodanovým zajatcem, ale já nikdy nebudu tvým. Loď je velká, a ani deset tisíc Maahků by nás nenašlo. Neřekl jsi sám, že teleportéra není možné uvěznit?"

„Ano, to jsem řekl. A teď dodávám: je ho ale možné zabít." Gucky pomalu vstal.

„Možná se musí ještě něco stát, abys pochopil, že hájíš ztracenou pozici. Od teď budeme bojovat, Greku. Tvrdě a nesmiřitelně. Ale čestně. Naším cílem je znovu nalézt Rhodanovu flotilu a z tebe udělat jeho zajatce. Ještě se uvidíme, Greku 1."

Pak zmizel.

Grek 1 ulehl znovu na své lůžko, ale dlouho nemohl usnout.

4.

Patriarcha Solbar připomínal starého, rudovousého Vikinga a v podstatě jím i byl. On a jeho rod sice oficiálně žili z obchodu s Akonany, ale hlavním zdrojem jeho příjmů byly všelijaké vedlejší kšeftíky. Nebyly sice vždycky úplně čisté, ale skutečný zločin Solbar ještě nikdy nespáchal.

Jeho loď se jmenovala stejně jako on: SOLBAR.

Byla to starší loď, dvě stě metrů dlouhá a nadsvětelný pohon fungoval ještě na transmitterové bázi. Jinak létala jednoduchou rychlostí světla, tak jako teď.

Patriarchovi se ohlásil radista:

„Hyperradiové signály, patriarcho. Dost silné. Myslím, že je to nouzové volání.”

Solbarovi zazářily oči.

„Nouzové volání? Možná si tam můžeme vydělat nějakou odměnu.” I kdyby šlo jen o deset solárních kreditů, nevzdal by se jí. „Zjisti pozici a zptej se, co se děje.”

Radista se dal do práce.

A za několik vteřin zažil Solbar největší překvapení svého života.

* * *

„Tohle zatracené čekání mi leze na nervy,” postěžoval si Ras Čubaj. „Jak dlouho nám ještě vůbec vydrží kyslík?”

Rakal se zdvihl. „Deset hodin, řekl bych. Jestli celou dobu zůstane Grek 1 v lineárním vesmíru, bude to kritické. Musíme ho donutit vrátit se do Einsteinova vesmíru a vyslat Rhodanovi radiovou zprávu. Napíchnu se na ni a přivedu Rhodana s flotilou sem.”

„Zní to jednoduše,” souhlasil Gucky. „Ale je to tak jednoduché? Grek 1 je tvrdý oříšek.”

„Tak ho rozlouskni,” radil Tako.

„To taky udělám, spolehni se. Možná bychom měli něco vyvést, a já si zatím prohlédnu Grekovy myšlenky. Jen tak se dozvíme, co plánuje. Nemůže přece v lineárním vesmíru zůstat věčně.”

„Dobrý nápad." Tronar vstal a šťouchl do bratra. „Zastrašíme si trochu?"

Gucky se teleportoval do Grekovy kabiny, ale kapitán už tam nebyl. Teleportoval se tedy na můstek, kde lokalizoval Grekovy myšlenky, připraven na to, že bude muset možná hned zmizet. Naštěstí se materializoval úplně na konci obrovské místnosti plné přístrojů. Nikdo si ho nevšiml, když vklouzl pod jeden z kontrolních pultů a schoval se tam. Když si byl jist, že ho tu nikdo neobjeví, koncentroval se na Grekovy myšlenky, aby konečně zjistil, co má za lubem.

* * *

Jen jednou opustila loď lineární vesmír, aby se zorientovala.

Černý válec zpomaloval. Hvězdy na obrazovkách svítily zase klidně. Lokátory běžely. Loď byla asi dvacet jeden tisíc světelných let od hvězdokupy M-13, bývalé mocenské oblasti Arkonidanů. Dnes tam vládli Akonané. Byl určen nový kurs a počítač nakrmen daty. Pak se Grekova ruka přiblížila k rychlostní páce, aby zapnula zrychlení.

Přesně v tom okamžiku zhaslo světlo v celé lodi.

Grek tušil, že je to opět práce mutantů. Ale nemohl pohnout rukou. Ležela na stole jako přikovaná, jen pár centimetrů od rychlostní páky. Někdo ji pevně držel.

Telekinetik.

Grek vzdal všechny snahy, věděl, že je to marné. Navíc musel ten telekinetik být tady v místnosti a pozorovat a kontrolovat každé jeho hnutí. Možná to dokonce byl ten malý telepat, který s ním mluvil.

Jsi to ty, maličký? Jestli ano, pusť mou ruku. Nemůžeš ji držet věčně. Nahlas, aby ho mohli slyšet jeho důstojníci, zvolal:

„Poplach pro celou posádku! Teleportéři musí být udrženi mimo motor. Zákaz střílení je zrušen."

Guckyho ani nenapadlo pustit Grekovu ruku. Ras a Tako se právě pokoušejí poškodit motory tak, aby už nemohla být překročena rychlost světla. Do té doby se Grek nesmí pohnout.

Zůstal ve své skrýši. Světlo se znovu rozsvítilo.

Grek 1 seděl bez hnutí. Páka, vzdálená od něj jen několik centimetrů, byla pro něj nedosažitelná.

Gucky konečně zachytil Rakalovy impulsy.

...opakuji, Gucky: lineární pohon byl zničen. Oprava bude trvat minimálně několik dní, pokud je vůbec možná. Ve strojovně došlo k výbuchu. Bohužel byl zabit jeden Maahk. Opakuji ještě jednou, Gucky, abych si byl úplně jistý...

Gucky opustil Greka 1 a teleportoval se zpět do skrýše.

Grek 1 cítil, že je volný. Zaváhal, ale pak přece jen zapnul lineární pohon. Nic se nestalo. Loď dál zůstala v normálním prostoru. Pozemšťané ho zase jednou převezli. Ale ještě nevyhráli.

„Vyšlete nouzový signál na akonské vlně," poručil nejbližšímu důstojníkovi. „Žádejte o pozice nejbližší akonské lodi, nesdělujte ale naši identitu."

Volání o pomoc se šířilo do všech stran a našlo příjemce.

Mezi nimi i Skokana Solbara.

Jeho loď byla Grekovi nejbližší.

Od této chvíle nebyli mutanti na palubě černého válce izolovaní. Spojení s vnějším světem bylo opět navázáno.

Tronar se odvážil skoku do neznáma.

5.

„Zvláštní," řekl radista patriarchovi Solbarovi. „Žádný jasný text, žádné jméno lodi, žádné identifikační hlášení, nic. Jen akonský nouzový kód. Podíváme se na to?"

„Pozici známe, tak tam zaletíme. Třeba s nimi uděláme obchod. Máš přesné souřadnice?"

„Radši se ještě jednou zeptám."

Radiový paprsek byl vyslán k přibližné pozici. Přes světelné roky nyní existovalo spojení s lodí Maahků, i když jen ve formě energetických impulsů.

Tronarovi Woolvarovi to stačilo.

Radista SOLBARU omdlel, když se před ním náhle z přístroje vynořila postava, mířící na něho zbraní. Druhou rukou si otevřela přilbu. Objevil se Tronarův obličej.

Solbar zmateně couvl, když spatřil neuvěřitelné. Postava měla sice lidskou tvář, ale celé to přesto bylo mimořádně děsivé.

„Pomůžete mně a mým přátelům z pasti," řekl neznámý plynným interkosmem. „Nezlobte se, že jsem vás vyděsil." Odsunul zbraň stranou. „Nemohl jsem vědět, co mě na vaši loď čeká."

„Kdo jste? Jak jste...?"

„Na nic se neptejte, nemůžu vám teď odpovídat. Nejsem váš nepřítel... stačí to?"

Solbar si vzpomněl na své obchody.

„Zachytili jsme nouzové volání. Ať už jste kdokoli, musím nejprve..."

„To bych vám neradil," řekl Tronar vážně. „Přicházím totiž z té lodi, která vyslala nouzové volání. Jestli tam poletíte, jste ztraceni. Znáte Maahky?"

„Maahky?!" Solbar vypadal vyděšeně. „Snad nechcete tvrdit, že to nouzové volání v kódu Akonanů vyslali Maahkové?"

„Ale ano, to přesně tvrdím."

„A vy jste odtamtud přišel?" Solbar zavrtěl hlavou. „Za prvé je alespoň deset světelných let odsud, a za druhé Maahkové ještě nikdy nenechali uprchnout svého zajatce."

„Výjimka potvrzuje pravidlo. Věřte mi, jste vyřízeni, jestli mě

neposlechnete. Nebudu vás otravovat dlouho. Spojte se hyperradiovými vlnami s nějakou pozemšťanskou lodí a hned se mě zbavíte."

„Mám něco proti Pozemšťanům," řekl Solbar klidně.

„Ale Pozemšťané nemají nic proti vám. Maahkové ano. To je rozdíl. Rozhodněte se."

„No dobrá, spojím se s nimi. Vy samozřejmě přivoláte pozemšťanské ozbrojené síly, předpokládám. Slíbíte mi, že mě nechají na pokoji?"

„To vám mohu slíbit. Solární flotila má jiné starosti. Chci je jen zavést k lodi Maahků. To je výhoda i pro vás. Jak se vůbec jmenuje vaše loď?"

„SOLBAR. Jsem patriarcha Solbar, majitel. Tohle je moje dcera Mira. Táhle to je bratranec Bera, a tam vzadu..."

„Děkuji, to stačí. Jmenuji se Tronar Woolver, jestli vám to něco říká."

Radista se mezi tím probral a seděl před svými přístroji. Tronar mu udal frekvence, o nichž věděl, že jsou neustále na příjmu na všech lodích Solární flotily. Nechal prostě vysílat své jméno a byl přesvědčen, že správný příjemce si s ním už bude vědět rady.

„Dám vám ještě dobrou radu, než vás opustím," řekl Tronar. „Zmizte z této oblasti, jak nejrychleji můžete. Brzy tu vypukne peklo. Spousta lodí slyšela maahkské volání o pomoc. Přiletí, aby jim pomohly - a co se stane pak, to si dovedete představit."

„Pořád ještě nechápu," řekla Mira, „jak jste se dostal na naši loď."

„Vysvětlení byste rozuměla ještě méně." Usmál se na ni. „Bohužel stejným způsobem zmizím. Ale jsem si jist, že se ještě někdy potkáme."

„Spojení!" ozval se radista. „Ozvala se nějaká loď. CREST nebo tak nějak."

„Už jdu!" zvolal Tronar a podal Solbarovi ruku. „Ještě jednou díky. Nezapomenu na vás."

Tronar naslouchal přicházejícím signálům a přesvědčil se, že jsou skutečně z CRESTU II. Pak zmizel.

„Já jsem se asi zbláznil, Miro," řekl Solbar a kroutil hlavou. „Je

tohle možné?"

„Byl to přece Pozemšťan, otče. Víme, že mají mutanty. Tenhle muž byl určitě mutant. Líbil se mi.“

„Pravda," souhlasil Solbar. „Vypadal dobře. A nebyl tak arogantní jako ti zatracení Akonani. Myslím, Miro, že se budeme muset poohlédnout po nových obchodních partnerech. Možná přece jen stojíme na špatné straně.“

Míře zazářily oči.

„Terra?" zeptala se a padla mu kolem krku.

Solbar přikývl.

* * *

Grek 1 seděl na můstku a nebyl spokojen. Na nouzové volání zareagovala jen jedna loď a i ta se později z neznámých důvodů odmlčela. Zato z jiných hyperkomových hlášení Grek 1 zjistil, že Akonané jeho loď objevili a identifikovali.

Netrvalo dlouho, a Akonané se oficiálně spojili s Grekem 1. Byl zapnut translátor.

„Vlajková loď BORA, Akon, lodi Maahků: vyslali jste nouzový signál. Můžeme vám pomoci?"

Grek 1 se nenechal jen tak snadno zmást. Nabídka pomoci byla jen záminkou, jak se dostat blíž. Dobře, ať mají, co chtěli.

„Potřebuji pracovní komanda, techniky a ochranu proti útokům Pozemšťanů. Můžete mi to poskytnout?"

„Samozřejmě. Když nás pustíte na palubu.“

To by se vám tak hodilo, pomyslel si Grek 1 zachmuřeně. Chtějí u něj najít superzbraně. Superzbraně, které existovaly jen ve fantazii Pozemšťanů, Akonanů a Arkonidanů „Budu se těšit.“

Rozhovor ještě pokračoval, zatímco se akonské lodi blížily stále víc a víc k černému válci, který byl zdánlivě tak snadnou kořistí. Možná to byl největší zvrat ve válce proti Pozemšťanům, na který Akonané tak dlouho čekali. Ještě nikdy se nikomu nepodařilo ulovit nepoškozenou maahkskou loď.

Gucky se vrátil zpět do úkrytu. „Teď jsme tedy v pěkný kaši," řekl ostatním. „Akonani se tu chtějí porozhlédnout. Navrhují,

abychom přeskočili na jednu z jejich lodí a zajali kapitána. Tady to bude dost horké."

„Já myslím, že to teprve začíná být zajímavé," odmítl Ras Guckyho návrh. „Rhodan se zajímá především o Maahky, až potom o Akonany. Tahle loď se za žádnou cenu nesmí dostat Akonanům do rukou."

„Neboj se," uklidňoval ho Gucky, který četl Grekovy myšlenky. „Grek

1 plánuje past. Jen co se Akonané přiblíží, budou se pěkně divit. Grek 1 chce s nimi zúčtovat. Je plný nenávisti."

„Musíme čekat na Rhodanovy instrukce," nadhodil Rakal. „Tobě se to řekne," bručel Gucky.

„Ty si naskočíš na nějaký paprsek a zmizíš. My jsme tu ale jako přibití. A vzduch máme už jen na dvě hodiny."

„Tvoje starosti jsou pochopitelné, ale neopodstatněné, maličký. Tronar tu bude za pár vteřin."

Vtom už se Tronar materializoval a hodil na podlahu těžký pytel. Rakal vyskočil.

„Našel jsi Rhodana? Mluv, ale rychle!"

„Malá oklika přes skokanskou loď, pak jsem našel CREST II. Nejsou ani pět set tisíc světelných let odsud a za hodinu tu budou. Tady jsou kyslíkové patrony. Vydrží dalších dvacet hodin pro každého. Uklidnění?"

„Já jsem to věděl," radoval se Gucky a vzal si jednu patronu.

„Rhodanovy pokyny jsou následující: máme zablokovat palubní zbraně Maahků, jakmile se objeví CREST II. Rhodan se chce pokusit přemluvit Greka 1 ke kapitulaci. Proti přesile nemají šanci ani Maahkové."

„A co s Akonany?" ptal se Ras.

Tronar se podívil.

„S jakými Akonany?"

Všechno mu rychle vysvětlili. Tronar si zamnul bradu a uvažoval. Pak prohlásil: „To mění situaci. Nemůžu teď zpátky na CREST II, protože teď letí v lineárním vesmíru.

Grek 1 se samozřejmě musí proti Akonanům bránit, jestli ho napadnou. Budeme tedy vyčkávat, dokud se neobjeví Rhodan."

„A já se podívám na můstek," navrhl Gucky.

„Dobrá," souhlasil Tronar. „My zůstaneme tady. Hlas se ale každých pět minut."

Gucky zmizel a materializoval se na můstku.

Grek 1 čekal na Akonany. Lokátory ukazovaly, že se blíží ze všech stran. Nic neriskovali. Grek 1 je očekával se vzteklou rozhodností. Nemohl se sice spolehnout, že černí pasažéři budou na jeho straně, ale počítal s jejich logikou. Kdyby Akonané zničili jeho loď, budou ztraceni stejně jako on.

Grek 1 se znovu spojil s Akonany.

„Grek vlajkové lodi BORA: už jste dost blízko. Vyšlete komando."

Velitel BORY neodpověděl. Místo toho dal svým jednotkám pokyn k palbě.

Padesát bitevních lodí začalo střílet a černý válec palbu opětoval. Sedm akonských jednotek se téměř zároveň rozpustilo v mnohobarevném dešti střel. Tři byly poškozeny tak těžce, že nebyly schopny manévrování. Zbýlých čtyřicet lodí se stáhlo o několik set kilometrů zpět a formovalo se k novému útoku.

Grek 1 řekl do mikrofonu:

„Čekám na ty techniky, vlajková lodi BORO."

Vysílačka zůstala němá.

Gucky se teleportoval do Grekovy kabiny, vzal translátor a materializoval se s ním vedle Greka na můstku.

„Co chceš?" zeptal se Grek 1 netrpělivě. „Mám práci."

„Tu bys neměl, kdybychom blokovali tvá děla. Snad to aspoň uznáš."

„Jestli jste mi pomohli, tak jen proto, abyste pomohli sami sobě."

„Správně. Přesto bys měl být trochu vděčný. Nemáme Akonany o nic raději než vy. Jsou zákešní a falešní. Nedá se spolehnout na jejich slovo. Co uděláš?"

„Zničím je. Mám jinou možnost?"

„Ne. Ledaže by utekli."

„Tu možnost mít nebudou. Moje loď je sice už jen vrak a nejspíš se nikdy nevrátí domů, ale čtyřicet Akonanů pro ni není žádný problém. Ty a tví přátelé - budete i nadále neutrální?"

„Dokud se neukáže Rhodan, ano.“

„Rhodan...? Jste s ním tedy ve spojení? Jak je to možné?“

„Chci být k tobě fér,“ řekl Gucky a myslel to vážně. „Máme s Rhodanem spojení, ale nikdy nepochopíš, jak je to možné. Jeho flotila tu bude nejpozději za půl hodiny. Do té doby se musíš ubránit. O zbytek se postará Rhodan.“

„Správně, a pak budu na řadě já. Teď už nemám kam utéct. Způsobím Pozemšťanům ztráty, na které hned tak nezapomenou. Nebude pro ně snadné mě zničit.“

„Proč se konečně nevzdáš? Rhodan ti slíbil férové zacházení a ještě nikdy neporušil své slovo.“

Akonané zaútočili podruhé. Když se znovu stáhli, měli už jen třicet tři lodi.

„Jak vidíš,“ řekl Grek 1, „ubývá jich. Nebojíš se, že tak přemůžu i pozemšťanské lodě?“

„Ne. Jakmile tu bude Rhodan, končí náš klid zbraní, Greku 1. Zapojíme se do boje. Pro tebe to znamená smrt nebo zajetí. Můžeš si vybrat.“

„Už jsem si vybral,“ opáčil Grek 1. Pozorně se zadíval na obrazovku. „Pozemšťané! Nemyslím, že se ještě někdy uvidíme, ale vím, že nás čeká spravedlivý boj. Měj se dobře, maličký. Je mi líto, že musíme být nepřátelé.“

Ve vesmíru proti sobě stály tři rozdílné mocnosti.

A každá z nich bojovala proti dalším dvěma.

6.

Když se Rhodan se svou flotilou vynořil z lineárního vesmíru, našel na místě, které mu udal Tronar, černý válec Maahků a třicet tři akonanské lodi. Než stačil dát svým důstojníkům pokyny, Akonané na něj zaútočili.

„Jsou docela drzí," zabručel plukovník Rudo. Rhodan řekl jen:
„Protiútok."

Jediným slovem bylo vše rozhodnuto. Cena, o niž se hrálo, byla vysoká: Grek 1.

Osmdesát superbitevních lodí, koule o průměru jeden a půl kilometru, zaujalo nejvýhodnější pozice a pak zaútočilo. Zasažené lodě byly přišerně poničeny. Po několika salvách nechal Rhodan palbu zastavit. Nebylo jeho zvykem beze zbytku zničit poraženého protivníka, obzvláště ne v situaci, kdy se motivy Akonanů podobaly těm jeho.

Vlajková loď BORA a sedmnáct dalších lodí unikly. Nikdo je nepronásledoval.

Gucky se materializoval na můstku CRESTU II.

„Paráda, těm jsme to ale nandali." Kývl na Rhodana. „Ještě, že nám Tronar přinesl vzduch. A co bude teď?"

„Povídej," vyzval ho Rhodan krátce. "Na tom závisí, co podnikneme."

Gucky se nenechal dvakrát pobízet. Mluvil deset minut a když byl hotov, řekl Atlan:

„Bylo by snadné Maahky zničit."

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Tím bychom nic nevyhráli, spíš naopak. Chci tu černou loď co možná nepoškozenou. Chci Greka 1, a to živého. Musí nás něco napadnout."

„Můžu ti Greka přinést," navrhl Gucky.

„Ne, ještě ne. Je možné, že by posádka pak loď zničila. Zatím zaútočíme nejtěžšími zbraněmi, jaké máme. Můžeme válec poškodit, ale ne zničit. Postarej se o to, aby vypadl ochranný štít a palubní zbraně. Musí pochopit, že jsme silnější. Pak se uvidí."

Poručík Don Redhorse byl zvyklý na zvláštní úkoly. Čejenský indián byl velitelem speciálního komanda. Akce „válec“ byla přesně podle jeho vkusu. Měli ho doprovázet hlavní lodní fyzik dr. Spencer Holfing a jiní technici. Ras a Tako je přinesli na maahkskou loď.

Kromě mutantů se v úzké skrýši shromáždilo osm lidí. Tronar a Rakal už se vydali ochromit zbraně. Ochranný štít Maahků se znovu zhroutil.

Na můstku se rozezněl poplach.

„Pozemšťané v lodi, kapitáne!“

Grek 1 se dál díval na obrazovky.

„To přece víme. Proč ten rozruch?“

„Jiní Pozemšťané, veliteli! Teleportéri sem dostali posily. Jsou ozbrojeni a obsadili už dvě sekce.“

„Bojujte s nimi všemi prostředky,“ přikázal Grek 1. „Nasad'te speciální skupiny. Zničte je!“

Vedle něj se materializoval Gucky.

„Vzdej to, Greku 1,“ řekl. „Nemá to cenu. Rhodan nechce zničit tvou loď. Pojď se mnou a tvým lidem se nic nestane.“

„Ne.“

„Když nepůjdeš dobrovolně, můžu tě unést. Stačí, abych se tě dotknul, a objevíme se v Rhodanově lodi. Ovšem my dýcháme kyslík.“

Grek 1 nepohnutě odpověděl:

„Právě, a proto by to pro vás nemělo smysl. Můžu umřít stejně dobře tady jako u Rhodana. A zmiz odsud. Tentokrát nebudu váhat tě zabít.“

„Vím.“ Gucky zmizel.

Objevil se u Redhorseho, který si právě chystal zbraň.

„Pokusím se teď s Holfingem a dvěma dalšími muži dostat do strojovny,“ řekl. „Tronar a Rakal nedokáží ochromit všechny stroje sami. Dokud Maahkové letí poloviční rychlostí světla, myslí si, že ještě mají šanci. Jiné to bude, až se budou bezmocně vznášet vesmírem.“

„Psychologický účinek a tak?“ zeptal se Gucky. „Myslím, že to

na Greka 1 moc nezapůsobí. Ale prosím, můžeme to zkusit. Co mám dělat já?"

„Stačí, když budeš dávat pozor na Greka. Obstarej si pro něj skafandr. Víš, kde jsou?"

Gucky přikývl a zmizel.

Ras vzal za ruce Redhorseho a Holfinga a materializoval se s nimi v obrovské místnosti s klenutým stropem plné strojů. Dr. Spencer Holfig se okamžitě pustil do práce. Pracoval rychle a přesně. Redhorse zaslechl zezadu hluk. Vyskočil a zeptal se Rase:

„Co je to?"

Ras naslouchal. „Kroky. Kov na kovu. Nejspíš robot."

„Jak jste s tím daleko, Holfingu?" chtěl vědět Redhorse.

„Jde to dobře. Myslím, že jsem našel nejdůležitější agregát. Když ho vyřadíme z provozu, nebude už Grek 1 moci měnit kurs. Poloviční rychlost světla mu ale zůstane, s tím se nedá nic dělat. Nebude ji ovšem moci ani zvýšit, ani snížit."

„To stačí. Takhle je budeme moci kdykoli najít, i kdybychom museli zmizet. Pospěšte si. Někdo sem jde."

„Zdržte ho. Potřebujeme ještě deset minut."

„Dobrá, zkusím to."

Ozvaly se hlasy. S roboty byli tedy i Maahkové. To komplikovalo situaci.

Padesát metrů před Redhorseem a Rasem se zablýskalo. Maahkové stříleli naslepo kolem sebe. Další střela se zaryla do země jen deset metrů od nich.

Muselo to být nejméně dvacet Maahků. Redhorse a Ras se jim nemohli bránit věčně.

„Musíme odsud pryč!" zvolal Ras a popadl Redhorseho za ruku.

Přestali opětovat střelbu a teleportovali se za Maahky. Když Maahkové zjistili, že na ně někdo střílí zezadu, úplně je to zmátlo. Ale pochopili rychle - až příliš rychle.

„Zvykli si na teleportéry," zabručel Ras zklamaně. „Už je nevyděláme."

„Je to zbytečné," souhlasil Redhorse. „Radši zmizíme."

Ras se teleportoval k Holfingovi.

„Pojďte, doktore. Nemá to cenu."

„Ještě minutu."

Maahkové se přiblížili. Stříleli téměř nepřetržitě. Ras už neváhal. Podal Redhorsovi ruku, druhou chytil Holfinga za paži a zmizel.

„A teď," řekl Redhorse rozhodně, když se materializovali v bezpečí, „ovládneme zbraňovou centrálu."

7.

Grek 1 se cítil osaměle a opuštěně.

Přišel se svou flotilou do téhle, pro něj cizí, galaxie, aby ji dobyl pro svou rasu a pro Mistry ostrovů. Přišel, aby pomstil potupu, která byla před deseti tisíci lety spáchána na jeho lidu. Přišel do Mléčné dráhy, aby připravil cestu své rase a dále posílil moc Maahků.

A nyní byl sám.

Největší technický vynález jeho rasy, impulsní výhybku, Pozemšťané zničili. Jeho loď byla už jen pouhým vrakem. Víc než polovina všech strojů na palubě byla úplně zničena. To, co ještě fungovalo, k návratu do vlastní galaxie nestačilo.

A to všechno nezpůsobil jeho smrtelný nepřítel, Akonané, nýbrž národ, který před deseti tisíci lety ještě ani neexistoval.

Pozemšťané.

Do vzteku se mu mimoděk opět přimíchal obdiv. Ještě nikdy se nesetkal s tak tvrdým a cílevědomým národem. Kdyby chtěli, mohli ho už dávno zničit. Měli k tomu všechny důvody. Neudělali to, protože chtěli prohledat jeho loď. Chtěli ho živého, aby mohli odhalit tajemství jeho rasy.

Ale byly to opravdu jejich jediné motivy?

Nebylo to spíše tak, že je vedly podobné pocity, jako jeho? Nebylo tajným přáním Pozemšťanů, tak jako jeho vlastním, stát tomu druhému jednou v životě tváří v tvář? Dva velcí protivníci, každý reprezentující celou jednu galaxii?

Grek 1 ve vzteku nad svými vlastními pochybnostmi popadl mikrofon interkomu a zařval:

„Všechna děla - nepřetržitě palte na Pozemšťany!"

Několik energetických blesků opustilo černý válec a narazilo na ochranné štíty pozemšťanských lodí. Pak přišlo vydešené hlášení:

„Více než polovina všech zbraní je nefunkční. Útočí na nás Pozemšťané z naší lodě. Musí jich tu být nejméně deset."

Grek 1 chtěl odpovědět, ale pak se opřel v křesle. Zadíval se na obrazovky.

Pozemšťané na palbu neodpovídali. Klidně vyčkávali ve vesmíru, zdánlivě bez hnutí, i když ve skutečnosti letěli poloviční

rychlostí světla. Vychutnávali svou převahu.

Převahu, kterou si tvrdě zasloužili, pomyslel si Grek 1 s uznáním. Už zvítězili. Já jsem poražen. Bylo by načase udělat tomu konec. Oni mě nesmí zničit, zničím se sám.

Ale předtím chci vidět svého velkého protivníka.

Udělal něco, co dosud nikdy neudělal: zablokoval zcela určitou část svých paměťových buněk, takže se tam nemohl dostat ani ten nejschopnější telepat, a pak si intenzivně pomyslel:

Kde jsi, maličký? Chci s tebou mluvit.

* * *

Gucky si té nepatrné změny všiml. V Grekových myšlenkových impulsech něco chybělo. To něco však patřilo ke vzpomínkám, ne k normální, myslící kapacitě.

Teleportoval se ke Grekovi na můstek. Translátor byl zapnutý.

„Co chceš?“

„Udělal jsi mi návrh. Přijímám ho.“

„Chceš se vzdát?“

„Ne, chci se setkat s Rhodanem. Chci vidět jeho tvář. Nechci k němu jako poražený, ale jako protivník, který má ještě ve svých rukou moc. Rozumíš tomu?“

Gucky tomu rozuměl velmi dobře, respektoval Maahkovo přání.

„Ano. Takže půjdeš se mnou?“

„Pod jednou podmínkou.“

„A sice?“

„Budu se smět vrátit na svou loď, pokud si to budu přát. A pokud si to nebudu přát, bude mi poskytnuta důstojná smrt.“

„To může rozhodnout jen Rhodan.“

„Co si myslíš, že udělá?“

„Bude tvé přání respektovat.“

„Dobře. Nechám si tedy přinést skafandr. Můžu tak ve vaší atmosféře strávit až pět hodin.“

„Skafandr už je tady,“ řekl Gucky. „Věděl jsem, se tak rozhodneš.“

Na zlomek vteřiny se v Grekově mozku objevil zděšený impuls,

ale ihned zase pohasl. Gucky si toho dál nevšímal. Čekal, až si Grek 1 oblékne skafandr.

„Jdu k Pozemšťanům vyjednávat," řekl pak svým lidem.

Gucky věděl, že lže, ale netušil proč.

„Počkej chvíli tady," řekl Grekovi 1. „chci jenom oznámit mutantům, že zase platí klid zbraní."

Grek 1 několik vteřin mlčel. Zdálo se, že bojuje sám se sebou, ale Guckymu se nepodařilo proniknout do centra jeho vědomí.

Nakonec Grek 1 řekl:

„Naříd' všem mutantům a ostatním Pozemšťanům na palubě mé lodi, ať ji okamžitě opustí. Je to v jejich vlastním zájmu."

„Proč?" Mentální blok v Grekově mozku byl neproniknutelný. Daly se přechýst jen povrchové myšlenky. Byly identické s tím, co Grek 1 řekl.

„Patří to k mým podmínkám."

„Tak tedy dobrá. Počkej tu na mě."

Teleportoval se k ostatním.

„Grek 1 se asi chce vzdát," vyprávěl bez dechu. „Jeho podmínkou je zastavení všech bojů. Zaříd' to Tako. A pak přijďte na CREST II. Maahk to tak chce."

„On to tak chce?" Tako se na myšoba díval s největším údivem. „Odkdy si klade podmínky?

„Nabízí nám svůj život, když uděláme, co žádá. Jednáme ve Rhodanově zájmu, když na to přistoupíme."

„Dobrá, ale proč máme opustit loď? Má být naše akce zbytečná?"

„Máme Greka 1. S ním máme i loď."

Gucky se mýlil, ale ještě to nevěděl.

„Tak dobře. Řeknu to ostatním. Spolehni se na mě."

„Hotov?" zeptal se Gucky, když se teleportoval zpět na můstek.

Jsem připraven, myslel si Grek 1. Budou mé podmínky splněny? Jestli ano, zvedni obě ruce.

Gucky zvedl ruce.

Dobře. Odved' mě tedy k Rhodanovi.

* * *

Grek 1 věděl, že už je ztracen. Rozloučil se s lodí a se svou posádkou. Ale než zemře, chce vidět Rhodanovu tvář.

A uviděl ji.

Když se ho Gucky dotknul, zmizelo známé okolí v neproniknutelné tmě, a pak se hned objevilo nové světlo, neznámé přístroje a Pozemšťané v lipově zelených uniformách. Hned si ho nevšimli. Kdyby si vzal zbraň, bylo by jednoduché je zabít. Ale Grek 1 neplánoval žádnou zradu, alespoň ne v tomto smyslu. Chtěl jen zkřížit plány Pozemšťanů tím, že obětuje sebe a svou loď.

„Tady jsem přivedl Greka 1,“ řekl Gucky a Maahka pustil.

Atlan, Allan D. Mercant a všichni důstojníci se okamžitě otočili. Jen Rhodan ne. Stál jako zkamenělý, když uslyšel Guckyho slova. Pak se nekonečně pomalu obrátil a pohlédl na Greka 1.

Jejich pohledy se střetly.

Tak to je tedy Perry Rhodan, pomyslel si Grek 1 trochu zklamaně. Úplně normální Pozemšťan. Nevěděl, co vlastně čekal. Ale pak, když spatřil bezednou hloubku Rhodanových očí, které nepodléhaly času, začal tušit, že nejde jen o tvář.

Atlan se vzpamatoval, přistoupil k Rhodanovi a Grekovi 1. Byl jediný, kdo ovládal řeč Maahků.

Přišel jste dobrovolně, Greku 1?”

„Nikdo mě nenutil. Než zemřu, chci spatřit své protivníky. Vy jste ten Arkonidan?”

Atlan přikývl. Rhodan se zeptal:

„Mluvíte o smrti, Greku 1. Nikdo vaši smrt nechce, prohrál jste svou válku, to je pravda. Ale vaši smrt nežádáme.”

„Proč bych měl žít, když má posádka zahyne a má loď bude zničena?”

„Nikdo nechce zničit vaši loď. Když budete souhlasit s tím, že u nás zůstanete jako náš host, může letět, kam chce.”

Grek 1 dlouho mlčel.

„Jsou na palubě mé lodi ještě Pozemšťané?” zeptal se nakonec.

Rhodan pohlédl na Guckyho. Myšob pokrčil rameny.

„Sděлил jsem Takovi Grekovy podmínky. On a ostatní se už museli vrátit.”

„Postarej se o to.“

Gucky zmizel.

Když se vrátil, řekl:

„Tak jsou všichni zpátky. Nikdo už na palubě černého válce není.“

Atlan to Grekovi 1 přeložil.

Grek 1 se ani nepohnul, pak, po dlouhých vteřinách mlčení, řekl:

„Splnili jste mé podmínky, jak se na protivníka dbalého své cti sluší. I já dodržím své slovo, i když jsem ho přímo nedal. Nebudu hledat smrt, ale budu vaším hostem, dokud se mi nenaskytne příležitost rozloučit se s vámi. Jestli pak tomu budete říkat útěk nebo ne, záleží na vás.“

„Děkujeme vám. O vaši loď se postaráme.“

„To už bohužel není možné. Ničivý impuls už byl vyvolán. Za minutu už nebude žádná loď Maahků existovat. Ne v této galaxii.“

Rhodan se na Greka 1 nevěřícně zadíval, pak se otočil a upřel oči na obrazovku. Černý válec tam byl zřetelně vidět. Nic nenasvědčovalo tomu, že se schyluje ke katastrofě, jejíž obětí bude nejen loď, ale i stovky Maahků.

V jediné vteřině se pak černá vesmírná loď z cizí galaxie proměnila v umělé slunce.

Grek 1 pozoroval zánik své lodi dvěma postranníma očima, zbylé dvě měl neustále upřená na Rhodana. Čekal na jeho reakci.

„Je mi to líto,“ řekl potom. „Neměl jsem jinou možnost, když jsem se nechtěl stát zrádcem. I tak jsem porušil veškeré tradice svého národa, protože tu stojím živý. Mohu nyní požádat, abych byl odveden do své kabiny?“

Rhodan přikývl.

„V rámci možností vám splníme každé přání,“ slíbil. „Do kabiny jsme vám dali translátor zařízení. Můžete se se mnou kdykoli spojit. Já...“ Rhodan zaváhal a pak stejným tónem pokračoval:

„Děkuji vám, Greku 1. Za mnoho tisíc let své historie Terra ještě neměla takového protivníka.“

„A já chápu, proč jsme museli prohrát,“ odpověděl Grek 1.

Rhodan se díval, jak odchází. Vedle něj se objevil Gucky. Tvářil se neobvykle vážně.

„Ještě nikdy necítil k nikomu takový respekt jako k tobě, Perry," řekl pomalu. „Jen proto se nezabil."

Rhodan přikývl.

„Cítím se podobně. Mám strach, Gucky, opravdu strach. Jestli jsou všichni takoví, nikdy se do Andromedy nedostaneme."

Gucky zavrtěl hlavou.

„Opak může být pravdou. Jestli jsou všichni takoví, dostaneme se do Andromedy mnohem snadněji."

„Jak to myslíš?"

Rhodan se ještě stále zdál být duchem nepřítomný. V myšlenkách dlel ještě u setkání, které mělo být rozhodující pro jeho budoucnost.

„Tak, jak to říkám, Perry. Jednoho dne si na to vzpomeneš."

Atlan se vrátil.

„Chápeš teď," zeptal se Rhodana, „proč se tak bojím Maahků? Chápeš, proč jsme je před deseti tisíci lety porazili tak, že opustili naši galaxii?"

Rhodan přikývl a hořce se pousmál.

„Ano, rozumím tomu. Ale chápu i to, proč se vrátili a nezapomněli, co se stalo před deseti tisíci lety. Začínám chápat mnoho věcí. Kdo si může dovolit čekat deset tisíc let na pomstu, dokáže i jiné věci. Budoucnost ukáže, jak ty věci budou vypadat."

Plukovník Cart Rudo se zeptal:

„Kurs na Kahalo, pane?"

Rhodan přikývl.

Podíval se na Atlana a Guckyho a pak mlčky opustil můstek. Dveře se za ním zavřely.

Atlan si prohlížel své nehty. Nevypadal příliš sdílně.

Gucky si povzdechl.

„Tady se jeden div nezničí, ale nikoho nenapadne, aby řekl aspoň děkuju. Probud' se, Atlane."

Atlan na něj pohlédl a náhle se usmál.

„Darujeme ti Andromedu," řekl.

Gucky odhopsal ke dveřím. Dřív, než je otevřel, zeptal se:

„A k čemu mi tak asi bude?"

Pak zmizel.

Atlan šel pomalu za ním.

„Ano, k čemu nám bude?“ zamumlal a nenapadla ho žádná odpověď.

Plukovník Cart Rudo zamířil s CRESTEM II ke Kahalo.

Osmdesát lodí se vnořilo do lineárního vesmíru, zanechávající za sebou zbytky lodí, jež nepocházela z této galaxie.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA:

Morka: praplaneta. Jako druhý svět obíhala čtyři téměř bílá slunce v centru Mléčné dráhy. Na Morce panovaly příznivé podmínky. Žilo zde několik tisíc zvířecích druhů, ale žádný nebyl tak životaschopný a chytrý jako grumův rod - rod vládců planety.

Grum: byl asi tak velký jako člověk, ale nebyl to člověk. Byl nejvyvinutějším tvorem prasu světa Morka, vládce planety - spolu se svým rodem.

Arrens, dr.: primář kliniky na Kahalu.

Lopara: asistent primáře

Arrense Feller: Major z tajné služby

Solbar: Skokan - Patriarcha. Připomínal starého, rudovousého Vikinga a v podstatě jím i byl. Má dceru Miru.

SOLBAR: loď patriarchy Solbara. Starší loď, dvě stě metrů dlouhá a nadsvětelný pohon funguje ještě na transmitterové bázi.

BORA: Vlajková loď Akonanů.